

ဘုန်းကြွယ်

အမည်ပေးပါ

ထိတ် : မှတ် : မှတ် : ကျိုး : ကျိုး : မှတ် : မှတ် :

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဘုန်းကြွယ်

အမုန်းခံလေဒါ

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ထောင်ချောက်

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ညလေအေး
များ တိုးဝင်တိုက်ခတ်နေ၏။

အခန်းထဲတွင် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

လူလေးယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြ
သည်။

လေးယောက်စလုံး ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် လူငယ်လူ
ရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ
ဘဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်များသဖွယ် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေကြ၏။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေကြသည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်”

အဝေးဆီမှ ခွေးဟောင်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငြိမ်သက်နေသည့် လူရွယ်လေးယောက် အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

“သူ...လာနေပြီ”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လူရိပ်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုင်နေသူလေးယောက်နှင့် အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူရွယ်သည် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော လေးယောက်ထံ ဦးတည်လျှောက်လာသည်။

သူ၏အသွင်မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်လာဟန်ရှိ၏။

သူသည် စားပွဲပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသည့် အရက်အိုးကို ဆွဲယူကာ မော့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ အရက်အိုးကို ပြန်ချကာ လွှတ်နေသည့် ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၇

ထိုလူရွယ်လေးယောက်၏ အကြည့်သည် သူ့ထံ စူးစိုက်ရောက်ရှိနေ၏။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည့် လူရွယ်ကလည်း ပြန်လည်ရေကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သူလေးယောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား၊ အဖော်တွေ ရှိသေးသလား”

“သူဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

အလောတကြီး မေးလိုက်သည့် စကားသံများက စုပြုံထွက်ပေါ်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည့်လူရွယ်က...

“မြို့စွန်က အိမ်တစ်လုံးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူရှိနေတယ်၊ သူ့ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်နေတယ်၊ သူကိုယ်သူ လုံခြုံလှပြီလို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

ထိုစကား ကြားသည့်အခါ ကျန်လေးယောက် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ယောက်က လေထဲ လက်ဝှေ့ယမ်းကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့်ပုံ လုပ်ပြရင်း အားရပါးရ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“စွန်မည်းကျန်ဖုံးကို ငါတို့မိမိပြောပြပါ”

သူ၏စကားကို ထောက်ခံသည့်အလား ကျန်လူရွယ်လေး ယောက်က ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံး တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာကြ၏။

တစ်ခဏမျှ ဆက်လက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် မီးအိမ်ကိုမှုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဝိုးတဝါးလရောင်သည် ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးပေါ် ဖြာကျနေ၏။

လမ်းကလေးသည် ညီညာဖြောင့်ဖြူးလျှက်ရှိ၏။

လမ်းအဆုံးတွင် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

ခြံဝင်းအလယ်ရှိ အဆောက်အအုံကြီးကား အမှောင်ထုထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေလေ၏။

❖ အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၉

“ဝုတ်...ဝုတ်”

အဝေးမှ ခွေးဟောင်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ လူရိပ်ငါးခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူရိပ်များသည် လမ်းကလေးအဆုံးရှိ ခြံဝင်းကြီးဆီသို့ ဦးတည် ချဉ်းကပ်သွားကြ၏။

ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ အတွင်းဘက်ရှိ အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အဆောက်အအုံကြီးကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည့် လူရိပ်ငါးခုသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုလူများကား အခြားသူများ မဟုတ်ပေ။

လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည့် လူရွယ်ငါးယောက် ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုလူများအနက် တစ်ယောက်က...

“ညီလေး ဝမ်းစန်း၊ စွန်မည်းကျန်ဖုံးရဲ့ သက်တော်စောင့်ဟာ အခုအချိန် ဘယ်နေရာမှာ နေနိုင်သလဲ”

ဝမ်းစန်းဆိုသူက...

“အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ လှေကားဘေးက အခန်းထဲမှာ ရှိ

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေလိမ့်မယ်၊ မီးရောင်မတွေ့ရတော့ သူလည်း အိပ်နေလောက်ပြီ
ထင်တယ် အစ်ကိုကြီးယွမ်းကျင်း”

ဟု ပြောသည်။ ယွမ်းကျင်းဆိုသူက...

“ကောင်းပြီ...ငါရယ်၊ စုအော့ရယ်၊ မင်းရယ် အပေါ်ထပ်ကို
တက်ပြီး စွန်မည်းကျန့်ဖုံးနဲ့ရင်ဆိုင်မယ်၊ လုံလွေ့နဲ့ကျိချူးက သက်
တော်စောင့်ကို တာဝန်ယူရမယ်”

ယွမ်းကျင်းဆိုသူသည် လူရွယ်ငါးယောက်တွင် ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်ပုံရ၏။

ကျန်လူလေးယောက်ကို တာဝန်သီးသီး ခွဲဝေပေးနေသည်။

ကျန်လူများကလည်း စောဒကမတက်ဘဲ ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ဖြင့် သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ယွမ်းကျင်းက...

“စွန်မည်းကျန့်ဖုံးအကြောင်းကို အားလုံးသိထားပြီးကြပြီပဲ၊
သူနဲ့တွေ့ရင် လက်မနှေးစေနဲ့ ကဲ သွားကြမယ်”

သတိပေးစကား ပြောပြီးသည်နှင့် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ပြေး
ဝင်သွား၏။ ကျန်လေးယောက်လည်း အရိပ်မာ ကပ်ပြီးလိုက်သွား
ကြလေသည်။

ညသည် မှောင်မိုက် တိတ်ဆိတ်နေဆဲပင်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တလောကလုံးကို မင်းမူနေ၏။

အမှောင်ထုသည် အရာရာကို လွှမ်းမိုးထား၏။

ဂူးယိုသည် ခုတင်ပေါ်၌ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေရာ

မှ မသိစိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးများ ရွံ့နစ်နေသည်။

အခန်းတွင်း၌ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသည်ကို ချက်ချင်းသတိ

ပြုမိလိုက်၏။

သို့သော် ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်းသည်သူ့အား လန့်နိုးစေ

သောအကြောင်းရင်း မဟုတ်ချေ။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဘယ်သို့သော အကြောင်းဆိုသည်ကိုမူ သူ့ကိုယ်တိုင်

ယခုထိ ရေရေရာရာ မသိရသေးပေ။

သူသည် အသက် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်မှစကာ အနက်

ရောင်သိုင်းလောကို ခြေချလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

နေရာဒေသမရွေး ခိုးဆိုးလုယက် တိုက်ခိုက်သည်။

ငါးနှစ်အတွင်း အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအကြား

နာမည်ရလာသည်။

ဤတွင် စွန်မည်းကျန့်ဖုံးက သူ့အားစည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့

လေသည်။

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယခုဆိုလျှင် စွန်မည်းကျန့်ဖုံးထံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

သူ၏အဓိက တာဝန်မှာ စွန်မည်းကျန့်ဖုံး၏အသက်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

စွန်မည်းကျန့်ဖုံးသည် သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်၏။

ကောင်းသတင်း ကျော်ကြားနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ မကောင်း သတင်းကြောင့် ကျော်ကြားနေသူသာဖြစ်သည်။

ကျန့်ဖုံးအား အဖြူရောင်သိုင်းသမားများက အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်ကြသလို အနက်ရောင်သိုင်းသမား အတော်များများ ကလည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုကြ၏။

အကြောင်းမှာ အချို့သည် ကျန့်ဖုံး၏ တစ်ပတ်ရိုက်မှုကိုခံရ ပြီး အချို့သည် ကျန့်ဖုံး၏ အနိုင်ကျင့်မှုကို ခံရသည်။

အချို့မှာမူ သူတို့အကြောင်း ဖော်ပြမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

အန္တရာယ်ပိုင်းနေသည့် ကျန့်ဖုံးအား ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

အနေအထိုင်ကအစ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းရသည်။

တစ်နေရာတည်းတွင် အတည်တကျမနေဘဲ မကြာခဏ

အမုန်းခံဗေဒ(ပ) ❖ ၁၃

ပြောင်းရွှေ့နေရသည်။

သို့မှသာ သူတို့ကို ခြေရာမခံနိုင်ဘဲရှိမည်။

ကျန့်ဖုံးသည် ယင်းသို့ ခြေရာဖျောက်ဇာတ်မြုပ်နေပြီး နောက် မည်သူမျှ မထင်မှတ်သည့်အချိန်တွင် ဘွားခနဲပေါ်ထွက် ကာ လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုလုပ်လေသည်။

ထို့နောက် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခြေရာဖျောက် နေပြန်သည်။

ယခု...

ဤနေရာသည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး အေး ချမ်းသာယာသော မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်တစ်နေရာဖြစ်သည်။

ကျန့်ဖုံးအတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနေရာဟု ဆိုနိုင် သည်။

မည်သည့်နေရာ၌မဆို တစ်ပတ်ထက် ပို၍နေလေ့မရှိသည့် ကျန့်ဖုံးမှာ ဤနေရာ၌ လနှင့်ချီ၍ စိတ်ချလက်ချ နေလေသည်။

သူ့အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရသည့် ဂူးယိုမှာ အခြေအ နေတည်ငြိမ်စေကာမူ သတိပီရိယပေါ့လျော့ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မသိစိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ရလာသည်။

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပေါ်ထပ်၌ ကျန့်ဖုံးရှိနေသည်။

ကျန့်ဖုံးနှင့်အတူ အပျော်မယ်တစ်ဦးသာ ရှိနေ၏။

ဂူးယိုသည် ယနေ့မနက် သတင်းစုံစမ်းရန် ထွက်သွားရစ်လမ်း၌တွေ့သော အပျော်မယ်တစ်ဦးနှင့်တွေ့ကာ ကျန့်ဖုံးအတွက် ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။

ကျန့်ဖုံးသည် ချောမောလှပပြီး ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းကလေးများကို လွန်စွာ သဘောကျ၏။

ယခု ဂူးယိုကို ကျေနပ်အားရစွာ ချီးကျူးစကားဆိုခဲ့သည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကျန့်ဖုံးနှင့် အပျော်မယ်လေးတို့ အိမ်မောကျနေလောက်ချေပြီ။

ဂူးယို တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ပို၍ခံစားလာရ၏။

ဂူးယိုက ဓားကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ခြေဖျားထောက်ထွက်ခဲ့၏။

မီးမထွန်းဘဲ အမှောင်ထဲ လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အိပ်ခန်းတံခါးရှိသည့် နေရာကိုလည်းကောင်း၊ ခုတင်မှ တံခါးဆီသို့ အကွာအဝေးကိုလည်းကောင်း သူကောင်းစွာ မှတ်မိထားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ဝင်တိုက်မိခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၁၅

အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များ ပျံ့လွင့်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဂူးယို ထိတ်လန့်သွား၏။

ရူးကပို ကွေးညွတ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် နှိမ့်ချလျက် ကြမ်းပေါ်လူးလိမ့်ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

သူသည် အခြားသူများအား ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ငံ့သလောက် သူ၏အလှည့်တွင် အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အကြောများ သေသွားသလိုဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှ အသံပင်မထွက်နိုင်တော့။

ဓားနှစ်လက်က ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှနေ၍ သူ့အား ခုတ်ချမိသွားသည်။

ဂူးယို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးပမာ ကြမ်းပြင်ပေါ် တအိအိပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

ရင်ဝ၌ နာကျင်မှုဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ကျန့်ဖုံးလန့်နိုးလာ၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲ၌ မီးရောင်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေပြီး လူသုံးယောက် ရောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန့်ဖုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဝူးယို”

ကျန့်ဖုံး၏ ကျယ်လောင်သောခေါ်သံကြောင့် သူ၏နံဘေး၌ အိပ်ပျော်နေသည့် မိန်းကလေး လန့်နိုးလာသည်။

မျက်လုံးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း..

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

ဟု မေးလာသည်။

“တိတ်စမ်း”

ကျန့်ဖုံးမှာ ဒေါသတကြီးအော်ကာ မိန်းကလေးအား ရိုက်ချရန် လက်တစ်ဖက်မြှောက်လိုက်သည်။

သို့သော် ရင်ဝ၌ ထောက်ထားသည့်ဓားက အသားထဲ စူးနှစ်ဝင်လာခြင်းကြောင့် ထင်သလို မလုပ်ဖြစ်တော့ချေ။

“ထစမ်း”

ဓားထောက်ထားသူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျန့်ဖုံးက ခုတင်ပေါ်မှ မထမီ အခန်းတွင်း၌ရောက်နေသူ

သုံးယောက်အား အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဓားကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

သူတို့သည် အခန်းတွင်းသို့ မည်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြပါသနည်း။ ဝူးယို၏ ပေါ့လျာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယခုတလော အန္တရာယ်ကင်းမှန်းသိ၍ ဝူးယိုသည် အရက်မူးအောင် သောက်လေ့ရှိသည်။

ဝူးယို အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ရန်သူများ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ဤနေရာအထိ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ ဝူးယိုမှာ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု နားလည်လိုက်၏။

ကျန့်ဖုံး၏ရင်ထဲ၌ ကြောက်ရွံ့မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူ၏တစ်သက်တာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်သည် သေဘေးနှင့် အနီးဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျန့်ဖုံးမှာ ကြိရာမရ ဖြစ်နေရတော့သည်။

သူ့အား ဓားနှင့်ထောက်ထားသူကား ယှဉ်ကျင်းဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်က ဖြည်းဖြည်းချင်းထပါ။ ကလီကမာလုပ်မယ် မကြံနဲ့၊ အသက်ထွက်သွားမယ်”

“မလုပ်ရဲပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့”

ကျန့်ဖုံးသည် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကိုခေါင်းပေါ်တင်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ထရပ်ရင်း ဤလူရွယ်သုံးယောက်သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်မှု သိပ်မရှိကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်၏။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူသည် မည်သည့်အခါမျှ သူ့အဖွဲ့အရှင်ဖမ်းရန် ကြိုးစားမည်မဟုတ်ပါ။

ကျန့်ဖုံးသည် ဤလူရွယ်လေးများ၏ လက်ထဲမှလွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကျန့်ဖုံး၏မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလှသော အပြုံးတစ်ရပ် ရိပ်ခနဲထွက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ခုတင်စေါမှ ဆင်းလိုက်သည့်တိုင် ယွမ်ကျင်းက သူ၏ရင်ကိုစားဖြင့် ထောက်ထားဆဲပင်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ငွေတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ယူသွားကြပါ၊ ကျုပ် အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ”

ကျန့်ဖုံးက လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်လေသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ဟု ဝင်ဟောက်လိုက်၏။

“ကျုပ်...ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့”

ကျန့်ဖုံးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တကွတ်ကွတ် တောင်းပန်၏။

စုအော့ ဒေါပွသွားသည်။

“ခင်ဗျားအလှည့်ကျတော့ ကြောက်တတ်လိုက်တာ၊ ခင်ဗျား ဒီလိုတောင်းပန်ခဲ့တဲ့လူတွေကျတော့ ခင်ဗျား ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်...ကျုပ် မှားပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ ကျုပ်ကိုချမ်းသာပေးကြပါ”

ကျန့်ဖုံးက တောင်းပန်လိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်းမှာ နားကလောလာသဖြင့် ဆက်ပြီး နားထောင်မနေတော့ဘဲ မိန်းကလေးဘက်လှည့်လိုက်သည်။

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မိန်းကလေး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်
ငြိမ်ကလေး သွားရပ်နေလိုက်စမ်း၊ မင်းလှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင် အသက်
နဲ့ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားမယ်”

မိန်းကလေးသည် လန့်နိုးလျှင်နိုးချင်း တွေ့လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေနေမိလေသည်။

ယွမ်ကျင်း စကားကြားမှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့် ကပျာက
ယာ အခန်းထောင့်ဘက်သွားပြီး ရပ်နေလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းဘက်သို့လှည့်ကာ...

“သူ့ကို တုပ်ထားရအောင် ကြိုးတစ်ချောင်းရှာကွာ”

ဟုဝမ်းစန်းကို ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းက ကြိုးတစ်ချောင်း ရှာဖွေယူလာသည်။

စုအော့နှင့်အတူ ကျန့်ဖုံးအား တုပ်နှောင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
ကြ၏။

“မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ကျန့်ဖုံးမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် အော်ဟစ်တောင်းပန်
လေသည်။

ယွမ်ကျင်း၊ စုအော့၊ ဝမ်းစန်းတို့သည် ကျန့်ဖုံး အမှန်တကယ်
သွေးပျက်သွားပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သတိ အနည်းငယ်လစ်ဟင်းသွားသည်နှင့်...

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၁

“ယား”

ရုတ်တရက် ကျန့်ဖုံးက လက်ဝှေ့ယမ်းကာ သူ၏ရင်ဝှံ
ထောက်ထားသည့် ယွမ်ကျင်း၏ဓားအား ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ချဉ်းကပ်လာနေသည့် စုအော့နှင့်ဝမ်း
စန်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သတိထား”

ယွမ်ကျင်းက အထိတ်တလန့် သတိပေးလိုက်သည်။

စုအော့နှင့် ဝမ်းစန်းတို့က ပျာပျာသလဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်
တိမ်းလိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ
ကျန့်ဖုံးက အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ တဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွား၏။

“ရပ်လိုက်”

ယွမ်ကျင်းက အော်ငေါက်ရင်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်။

အမှန်တော့ ယွမ်ကျင်းအား ကျန့်ဖုံးက ထွက်ပြေးမည်ဟု
အရိပ်အယောင်ပြလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

လွှတ်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ယွမ်ကျင်းက တရကြမ်း
ပြေးလာမှ ကျန့်ဖုံးက ခြေလှမ်းတုန်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏ခြေကန်ချက်သည် ဒရော့သောပါး ပြေးဝင်လာသည့်

ဝမ်းစန်း၏ဓားချက် ကျရောက်မလာမီနံဘေးမှလိုက်ပါလာသည့်
စုအော့၏ရင်ဝကို ကန်ကျောက်လိုက်မိသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စုအော့မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်
သွားသည်။

စုအော့ ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့ရ၍ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားသည်။

သူ၏ဓားချက်သည် အနည်းငယ် နှေးကွေးသွား၏။

ကျန့်ဖုံးက ဝမ်းစန်း၏ဓားကိုယ်ထားသည့်လက်ကို သူ၏
ဝဲလက်ဖြင့် ပင့်တင်ကာ ယာဘက်လက်ကို စွန်မည်းပုံသဏ္ဌာန် ဖြင့်
ဝမ်းစန်း၏ဓားကိုယ်ထားသည့်လက်နှင့်ရင်ဝကို ကုတ်ချလိုက်သည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်”

ယွမ်ကျင်း အထိတ်တလန့်အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့
ဘဲ ကျန့်ဖုံးထံ ခုန်ဝင်ကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

ကျန့်ဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

ဆက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ပါက ဝမ်းစန်းအား အသေသတ်
ပစ်လိုက်နိုင်မည်ဖြစ်သလို သူသည်လည်း ယွမ်ကျင်း၏ ဓားချက်ဖြင့်

အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲနိုင်သည်။။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းစန်းကို ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ
ကြမ်းပြင်ပေါ်လိမ့်ချကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် အခန်းတံခါးပေါက်ဆီသို့တိုင် လိမ့်
ထွက်သွားပြီး ခုန်ထလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် တံခါးပေါက်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ
အမှန်တကယ် ထွက်ပြေးတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် ထောင်ချောက်အဆင်ခံရမည်ကို ကြောက်
လန့်ကာ ရုတ်တရက် လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့ပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျန့်ဖုံးသည် တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ
အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ပြေးသွား၏။

အပြင်ဘက်တွင်ကား အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေလေတော့
သည်။ ကျန့်ဖုံးက အခန်းဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“မင်းတို့ သေဖို့သာပြင်ထားကြပါ။ ဒီကနေ့အတွက် မင်းတို့
ကိုငါစာရင်းရှင်းမယ်”

ဟု အော်ပြောသွားသေး၏။

သို့သော် အပြင်ဘက် ခြေချမိသည်နှင့် ထွက်ပြေးရန်မဖြစ်
နိုင်ကြောင်း ကျန့်ဖုံး ရုတ်ခြည်း နားလည်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ အမှောင်ထဲမှ ဓားနှစ်လက်က သူ့အား

တိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျန့်ဖုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် လူနှစ်ယောက် စောင့်နေလိမ့်မည်ဟု ကျန့်ဖုံးအနေဖြင့် လုံးဝ မထင်မှတ်မိခဲ့ချေ။

အမှန်တော့ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့သည် ကျန့်ဖုံး၏သက်တော်စောင့်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး ယွမ်ကျင်းတို့အားကူညီရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန့်ဖုံး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ တို့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျန့်ဖုံးသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ပြင်းထန်စွာ ခုတ်ချလာသည့် ဓားချက်များကို လွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

အော်ဟစ်ညည်းတွားသံနှင့်အတူ ကျန့်ဖုံးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းစန်း၏ရင်ဘတ်ရှေ့မှ အင်္ကျီများ စုတ်ပြီသွားလေသည်။

သို့သော် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ မရခဲ့ချေ။

စိုးရိမ်ရသည်မှာ စုအော့ဖြစ်သည်။

စုအော့သည် ကျန့်ဖုံး၏ ခြေထောက်ကန်ချက်ထိသွားသဖြင့် ပါးစပ်မှ သွေးများအန်ထုတ်ကာ သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်။

ယွမ်ကျင်းက ပြုစုနေရလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက စုအော့ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားကြောင်း သိရသဖြင့် သမားတော်ထံ အမြန်ဆုံးပို့ရန် စီစဉ်ကြသည်။

ကျန့်ဖုံး၏အလောင်းသည် ငွေနှစ်သောင်းတိတိ တန်ဖိုးရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် အဆောက်အအုံ၏ အချို့သောနံရံကိုဖျက်ကာ အခေါင်းတစ်လုံး အမြန်ဆုံးလုပ်ကြ၏။

အားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေချိန်တွင် ကျိချူးသည် အခန်းထောင့်၌ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို သတိပြုမိသွားသည်။

မိန်းကလေးထံ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွား၏။

မိန်းကလေးသည် ကျိချူး ချဉ်းကပ်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကာ....

“ကျွန်...ကျွန်မကို အသက်ချမ်းသာပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင်းပန်ပါတယ်”

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်၏။

“မင်း ကျန့်ဖုံးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ၊ ပြောစမ်း”

ကျီချူးက ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ဘယ်...ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးရှင်၊ သူက ပျော်ပါးဖို့ ကျွန်မကို ခေါ်လာတာပါ”

အမှန်အတိုင်း ပြောပြရာ ကျီချူးခိုင်သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျန့်ဖုံးနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ပုံမရ ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“မင်း ဒီမှာပဲ နေခဲ့ရမယ်၊ ငါတို့ ထွက်သွားမှ မင်းထွက် သွားပါ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှာဖွေလို့ရသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းယူသွား နိုင်တယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမအား အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်သည်ကို ကျေးဇူးတင် မဆုံးအောင် ဖြစ်နေရသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရှာဖွေတွေ့သမျှ ပစ္စည်းများပါ ယူသွားခွင့်ပြု လိုက်ရာ မိန်းကလေးမှာ ဝမ်းသာသွားပြီး...

အမှန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၇

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိလေတော့သည်။

“ကျေး...ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ပြောလည်းပြော ခူးထောက်၍ ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကျီချူး...ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လာ၊ သွားကြမယ်”

ယွမ်ကျင်း၏ စကားသံကြောင့် ကျီချူးလည်း ဘာမှမပြော တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းလှည်းတစ်စီး ရှာဖွေကာ စုအော့နှင့်ကျန့်ဖုံး တို့အား တင်ဆောင်လျက် ညတွင်းချင်းပင် ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲကြလေ သည်။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် နံနက်ခင်းသည် သာယာလှပနေလေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူစည်ကားလျက် ရှိနေလေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်များ လည်း စားသောက်မည့်သူများ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော စားသောက်ဆိုင်၏ ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျက်ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူသုံးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြပြီး ပြောရောင်အဝတ်အစားများ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ထိုလူရွယ်သုံးယောက်မှာ ကျီချူး၊ လုံလွေ၊ ဝမ်းစန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အသုံးပြုပါးရ စားသောက်နေကြ၏။

ဝမ်းစန်းသည် မျက်နှာသွယ်သွယ်ရှိပြီး မှုန်ကုပ်ကုပ်တတ်သည်။

လုံလွေမှာမူ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိကာ မျက်နှာသည်။

ကျီချူးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာစရှိသေး၍ သူ့မျက်နှာမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ နုနယ်၏။

သို့သော် မျက်နှာထားမှာ တည်ကြည်ခန့်ညား၍ယောက်ျားဝိသလေသည်။

သူတို့လူစုတွင် ယွမ်ကျင်းသည် အသက်အကြီးဆုံး၊ ဣဇာအရင့်ကျက်ဆုံးဖြစ်သည်။

အရာရာကို ယွမ်ကျင်းက ခေါင်းဆောင်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၉

ကျန်လူများသည် ယွမ်ကျင်း၏စကားအတိုင်း တစ်သဝေတိမ်း လိုက်နာကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

စုအောသည် အေးအေးဆေးဆေး နေတံတံပြီး စကားနည်းသူဖြစ်သည်။

သူတပါးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အမြဲဝန်လေးနေသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ရင်ဆိုင်မိကြပြီဆိုလျှင်ကား နောက်မဆုတ်စတမ်းတိုက်ခိုက်တတ်သူဖြစ်သည်။

သူတို့ငါးယောက်သည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရှိသော သိုင်းသမားများဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့အား သိုင်းလောကသားများက 'ဗေဒါငါးဖော်'ဟု အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ထားကြသည်။

“တို့တော့ စားလို့ပြီးပြီ၊ အစ်ကိုကြီးယွမ်ကျင်း ရောက်မလာသေးဘူး”

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းစန်းက ပြတင်းပေါက်အပြင် သို့လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

လုံလွေနှင့် ကျီချူးတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”
လုံလွေက...

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုလတ် ဝေဒနာ တစ်နေ့တခြား သက်သာလာတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဆေးဆရာချောင်က နောက်ငါးရက်လောက်ဆိုရင် သွားသွားလာလာ လုပ်လို့ရပြီလို့ ပြောတယ်”

“အစ်ကိုလတ် နေကောင်းသွားမှဖြစ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ပျင်းလှပြီဗျာ”

ကျိချူးက ဝင်ပြောသည်။

ဝမ်းစန်းက ကျိချူးကို ဖျပ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘာလဲ စောရလီထင်းကို လိုက်ချင်နေပြီလား၊ သူက ကျွန် ဖုံးထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့လက်က ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

သူတို့သုံးယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် ကျန်ဖုံး၏ အလောင်းကို အာဏာပိုင်များထံ အပ်နှံကာ ဆုငွေနှစ်သောင်း ထုတ်ယူခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

ကျန်ဖုံး၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရခဲ့သည့် စုအောမှာလည်း ဆေးဆရာချောင်၏ ကုသပေးမှုကြောင့် သက်သာ လာပြီဖြစ်သည်။

စုအော လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့် သူတို့သည် စောရလီထင်း ဆိုသည့်လူဆိုးကြီးအား ဖမ်းဆီးရန် အစီအစဉ်ဆွဲထားကြ၏။

ယွမ်ကျင်းကပင် ဦးဆောင်စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၃၁

စောရလီထင်းအား ဖမ်းမိမည်ဆိုပါက ဆုငွေသုံးသောင်း ရရှိမည်ဖြစ်လေသည်။

လွယ်လွယ်ကူကူ ဖမ်းဆီး၍ ရမည်မဟုတ်သည်ကို အား လုံးနားလည်ထားကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ စွန်မည်းကျန်ဖုံးကိုပင် ရရှိခဲ့ကြသဖြင့် သူတို့ အားလုံး တက်ကြွလျက်ရှိနေပေသည်။

သူတို့အနေဖြင့် အပြင်းအထန် ကြိုးစားပါက စောရလီထင်း အား လက်ရဖမ်းဆီးမိနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

သူတို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ် ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟော..အစ်ကိုကြီးယွမ်ကျင်း ရောက်လာပြီ”

ကျိချူးက ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာသူမှာ ယွမ်ကျင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် ဝမ်းစန်းတို့ဆီသို့ ဦးတည်ဝင်ရောက်လာပြီး

နောက် နံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းတို့က သူ့အား ဝိုင်းကြည့်လိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းက ဘာမှမပြောသေးဘဲ အရက်တစ်ခွက် ငဲ့ သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းသပ်ကာ...

“မင်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

ယွမ်ကျင်းအနေဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာဟုဆိုလျှင် အမှန်

တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ယွမ်ကျင်း ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို စိတ်

ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိကြလေတော့သည်။

ယွမ်ကျင်းက အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ စာရွက်ခေါက်ကလေး

တစ်ခု နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စားပွဲပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းတို့ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အလှအယက် ဝိုင်းကြည့်

လိုက်ကြ၏။

ထိုစာရွက်မှာ ကြော်ငြာစာရွက်တစ်ရွက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းစာရွက်ပေါ်မှစာများကား...

“သိုင်းလောကသားအပေါင်း သိစေအပ်ပါ၏။ (၈)လပိုင်း

လဆန်း(၈)ရက်နေ့တွင် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ နာယက

ကြီး‘ငွေကလောင်ရှင်ယင်းထန်း’သည် ချန်အန်းမြို့ တောင်ဘက်

‘ဓားသွေးရေကန်’ အနီးတွင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအတွက်

အရေးအကြီးဆုံး မိန့်ခွန်းတစ်ရပ်ကို ပြောကြားမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သိုင်းလောကသားအပေါင်း တက်ရောက်နား

ဆင်ကြပါရန် အသိပေးနှိုးဆော်လိုက်ပါသည်။

ရှမ်းလူ

ချန်အန်းမြို့စား။

ကြော်ငြာစာရွက်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်

ကျိချူးတို့သည် ယွမ်ကျင်းကို ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက သူတို့အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားကြဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းစန်း ဖြိုးလိုက်သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှား

ရှားဖြစ်သွားကြမှာပဲ၊ အတော့်ကို စည်စည်ကားကား ဖြစ်မှာလည်း

သေချာတယ်”

လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့ကမူ ယွမ်ကျင်းပြောလာမည့်စကားကို

စိတ်ဝင်တစား စောင့်မျှော်နားစွင့်နေမိကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကြော်ငြာကို အကြောင်းမဲ့

ယူလာမည် မဟုတ်ပါ။

ထိုကြော်ငြာနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာတစ်ခုခု ရှိနေမည်ဟု

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နားလည် သဘောပေါက်ထားကြလေသည်။

“ငါတို့နဲ့ အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်
ယွမ်ကျင်းက ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကြောင့် ဝမ်းစန်း၊ ကျီချူးနှင့်လုံလွေတို့ မှာ
မှောင်ကြုတ်သွားကြ၏။

ယွမ်ကျင်းက သူတို့အား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ဆက်ပြော
လိုက်သည်။

သိုင်းလောကသားတွေ စုံစုံညီညီ ရောက်လာမည့်ပွဲဖြစ်တော့
သည်။

ထို့ကြောင့် ယွမ်ကျင်းက...

“သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တို့
အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောမယ့်ပွဲဆိုတော့ ငါတို့လည်း သွားပြီး
ထောင်သင့်တယ်လို့ သဘောရအောင်”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ...

“ဟေး”

“ဒါမှ အစ်ကိုကြီးကွ”

ဝမ်းစန်းတို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ကြ
လေသည်။

သူတို့၏အသံများ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၃၅

လာခြင်းကြောင့် အခြားသော စားသောက်နေသူများက လှည့်
ကြည့်လာကြသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“တိုးတိုးလုပ်ပါကွ”

ဟု သတိပေးရလေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ယွမ်ကျင်းက ဆက်ပြောသည်။

“စုအော့တော့ အတော်ကလေး သက်သာလာပြီ၊ ဒါကြောင့်
ငါတို့သွားမယ်ဆိုရင် သွားလို့ဖြစ်တယ်၊ သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ဟာ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့စကား ပြောမယ်ဆိုတာ နား
ထောင်ကြည့်တာပေါ့၊ အရေးမကြီးဘဲ ပြောမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ တို့
တတွေ ချန်အန်းမြို့က ပြန်လာပြီးမှ စောရလီထင်းနောက်ကို ဆက်
လိုက်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

ယွမ်ကျင်း၏စကားကို အားလုံး သဘောတူထောက်ခံလိုက်
ကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ နေရသည်ထက် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားသွားလာနေရသည်ကို သူတို့အားလုံး သဘောကျနှစ်သက်ကြ၏။

စုအော့၏ဒဏ်ရာ ဆေးကုရန်ဤနေရာသို့ ရောက်နေသည့်

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှာသုံးလခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံး ပျင်းရိပြီး နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“တို့ သွားကြမယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သွားမှဖြစ်မယ်၊ စုအော့ကိုလည်း ခေါ်သွားရဦးမယ်၊ ကဲ ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင် သွားကြစို့”

ယွမ်ကျင်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းတို့သည် ထိုင်ရာမှထကာ စားသောက်ကျသင့်ငွေ ပေးချေပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်သွားနေ၏။

အဖိုးတန်ဗီရိုမြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းဆွဲသည့် မြင်းလေးကောင်မှာ အဖြူရောင် အမွှေးရှည်ကြီးများရှိသည်။

တန်ဖိုးအလွန်ကြီးသော မြင်းများဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူသည် ရွှေရောင်အနားကွပ် အစိမ်း

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၃၇

ရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လွန်စွာမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်ပေသည်။

ထိုမြင်းလှည်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာပြီး လမ်းကြားကလေးထိပ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့ချလိုက်၏။

မြင်းလှည်းအိမ် တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွား၏။

ထိုစဉ် လမ်းကြားထဲမှ လူရိပ်တစ်ခု ပြေးထွက်လာပြီး မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လှစ်ခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုလူ မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် မြင်းလှည်းတံခါးပြန်ပိတ်သွား၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားလည်း အရှိန်မြှင့်တင်ကာ ဆက်ပြီး မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် မြင်းလှည်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်သွားပြီး အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်းအရှိန်လျှော့ချလိုက်စဉ် လမ်းကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လူရိပ်တစ် ခု မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်သွားသည်ကို မည်သူမျှ သတိပြုလိုက်ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် မျက်တောင်တစ်ခတ် အချိန်အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြင်းလည်းကား ခပ်သွက်သွက်ကလေး မောင်းနှင်နေဆဲ ပင်။

မြင်းလည်းအတွင်းဘက်၌ သက်တောင့်သက်သာ စီးနင်း လိုက်ပါနိုင်ရန် ထူထဲသော ကတ္တီပါစများ ခင်းထားလေသည်။

အမွှေးနံ့များ ဆွတ်ဖျန်းထားခြင်းကြောင့် မွှေးကြိုင်သင်းယို နေသည်။

မြင်းလည်းအတွင်း၌ ခရမ်းရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ် ဆင်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်နီးပါးရှိ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ် ယောက်ထိုင်နေသည်။

သူ၏လက်သူကြွယ်တွင် ကြီးမားသော စိန်လက်စွပ်ကြီး တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။

လွန်စွာချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာခံစားနေသူတစ် ယောက်၏ ရုပ်သွင်မျိုး အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုသည် လူတစ်ယောက်အား ပျော်ရွှင်ချမ်း မြေ့နိုင်စွမ်းရှိသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ထိုလူဝကြီး၏ မျက်နှာ၌ စိတ်ရှုပ် ထွေးသည့်အသွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၃၉

စည်းစိမ်ဥစ္စာသည် သူ့အား အေးမြပျော်ရွှင်စေနိုင်ခြင်းရှိပုံ မရပေ။

ပိုင်ရှင်လူဝကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့်လူ မှာ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသူဖြစ်သည်။

နှာခေါင်းမှာ အပေါ်သို့ လန်နေပြီး ဝက်တစ်ကောင်၏အ သွင်မျိုးရှိ၏။

သူ၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများက လူဝကြီးအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူဝကြီးမှာ ပို၍အနေရကြပ်လာဟန်ရှိ လေသည်။

ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး...

“သူ့ကို ဘယ်သူမှတားလို့မရတော့ဘူး၊ သူက ပြတ်ပြတ် သားသားလုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက မျက်နှာတစ်ချက်ရှုကာ...

“ခင်ဗျားညှိလို့ပေါ့၊ သူ့ကို အချိန်မီတားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

လူဝကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်တားလွန်းလို့ ကျုပ်ကိုတောင် အထင်လွဲမှားမှာ စိုး

ရိမ်သွားရတာပဲ”

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး၊ သူက ဘယ်လိုလုပ် ဒီလိုစိတ်ကူးပေါက် သွားရတာလဲ”

“သိုင်းလောကမှာ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေ တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကောင်းလာတယ်၊ ဒါဟာ သိုင်းလောက မဟာမိတ်ဖွဲ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုညံ့ဖျင်းလို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်စကားသံတွေ ထွက်ပေါ်လာကြတယ်၊ ဒီအသံတွေဟာ ကြာလေကြာလေ ကျယ် လောင်လာလေပဲ၊ တစ်ချို့ဆိုရင် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး က နှုတ်ထွက်သွားရင်ကောင်းတယ်၊ ကြာရင် အဖွဲ့ကြီးပြိုကွဲသွားလိမ့် မယ်၊ ဒါကို တားဆီးမှဖြစ်တော့မယ်လို့ သူတွေမိပုံရတယ်”

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူသည် လူဝကြီး၏စကားကို နားထောင် ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်မျဉ်းမျဉ်းချလိုက်သည်။

“သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် အနက်ရောင်သိုင်း လော ကသားတွေနဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေ ကျိန်းသေထိပ် တိုက်တွေ့ကြမှာပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ မဆုံးနိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ပေါ် ပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ အနိုင်မရဘဲ နှစ်ဘက်စ လုံး အထိနာကြမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လူဝကြီး ငြိမ်နေသည်။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက ဆက်ပြောသည်။

“တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အကျိုးစီးပွား တွေ ထိခိုက်ပျက်စီးကုန်မယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မှာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လုံးဝ မလိုလားဘူးဗျ”

လူဝကြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကျုပ်လည်း မလိုလားပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ခင်ဗျားရဲ့သဘောထားဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ရှိတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြမှာပေါ့”

လူဝကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မှတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည် လို့မှမရဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲရတော့မှာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေ သည်။

လူဝကြီးမှာ ငြိမ်နေ၏။

သူသည် ဝက်မျက်နှာနှင့်လူကို သဘောကျပုံမရပါ။

သူ၏အကျိုးစီးပွားအတွက် ကျိတ်မှိတ်သည်းခံနေရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ၏မျက်နှာအမူအရာက ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ယခုလို ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဩဇာရှိသည့် အနေအထား

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ ရောက်ရှိလာစေရန် ဝက်မျက်နှာနှင့်လူတို့အဖွဲ့က ကျောထောက်
နောက်ခံပြုကာ သူ့အားပိုးပေးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အဖို့ ကြီးကျယ်သော အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအိပ်မက်ကြီးပျက်ပြယ်သွားသည့် အဖြစ်မျိုးကို မည်
သည့်နည်းနှင့်မျှ အရောက်မခံနိုင်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူတို့အဖွဲ့နှင့် ဆက်၍ပူးပေါင်း
နေရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း...

“ခင်ဗျား လိမ္မာသားပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲတဲ့အတွက် ခင်
ဗျားပိုပြီး အကျိုးရှိလာမှာပါ။ အခုထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ အခြေအ
နေမျိုးကို မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဘာ..ဘယ်လို”

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက လူဝကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုလက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ ခင်ဗျားတင်းတိမ်နိုင်မှာလား”

“ဒါ..ဒါက”

လူဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

ယခုအခြေအနေသည်ပင် သူ့ဘဝအတွက် ကြီးကျယ်သော
ဆုလာဘ်ကြီးဖြစ်သည်။

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖

ယခုထက် ပိုပြီးမြင့်မားတိုးတက်သွားမည်ဆိုလျှင် လူဝကြီး

ဆက်ပြီးမတွေးရဲတော့။

အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

သူသည် ယခုထက်ပို၍ မြင့်မားမည့် အနေအထားကို တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးပါချေ။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူ ပြောသလို တကယ်တမ်းဖြစ်နိုင်ပါမည်
လော။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်မိလေသည်။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက...

“ထိပ်ဆုံးနေရာကို ခင်ဗျား ရောက်သွားမှ ကျုပ်တို့အားလုံး
စိတ်အေးလက်အေးနေရတော့မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယုံကြည်ထား
တယ်ဗျ”

ဟု ပြောသည်။

လူဝကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး
ဗျာ”

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ-ခင်ဗျား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို နား
လည်သဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း

❖ ဘုန်းကြွယ်

မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

လူဝကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဗျာ”

ထိုလူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခု နှိုက်ယူကာ လူဝကြီးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားထားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူဝကြီးက လှမ်းယူကာ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို တစ်တစ်သေ သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရပေမည်။

ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသောကိစ္စများသည် ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်ငန်းမရစကောင်း။

ယခုကိစ္စသည် သူတို့၏အကျိုးစီးပွားနှင့်ယှဉ်ပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ အကောင်းအဆိုး ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးမည့်ကိစ္စဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက လူဝကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကာ-

“ခင်ဗျားဟာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယုံကြည်ထားတယ်”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၄၅

လူဝကြီးက ငြိမ်နေလိုက်၏။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက တွန့်ကြေနေသော အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ဆွဲဆန့်ရင်း...

“ကဲ...ကျုပ်သွားမယ်”

ဟုပြော၏။ လူဝကြီးက မြင်းလှည်းအိမ်ကို လက်ခေါက်ဖြင့် သုံးချက်ခေါက်လိုက်၏။

ရုတ်ခြည်းပင် မြင်းလှည်းအရှိန် လျော့ကျသွားတော့သည်။

လူဝကြီးက မြင်းလှည်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လူဝကြီးက တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသည် အရှိန်မြှင့်တင်ကာ ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

လူဝကြီးက မြင်းလှည်းထိုင်ခုံကို သက်တောင့်သက်သာမိချပြီးမှ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူ ပေးသွားသည့်စာကို ထုတ်ယူဖတ် ကြည့်လိုက်သည်။

စာဖတ်ရင်း မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖတ်ပြီးသည့်အခါ စာကိုခေါက်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“အဆိပ်ကို အသုံးပြုရမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့ကိုယ်တိုင် လူသတ်မှာပါလား”

လူဝကြီးသည် မျက်လုံးများ မှေးစင်းကာ စိတ်ထဲမှ တီးဝိုင်းသံများ ညည်းညူလိုက်သည်။

မြင်းလည်းက ဆက်လက်မောင်းနှင်နေဆဲပင်။

ချန်အန်းမြို့...။

ချန်အန်းမြို့သည် လွန်စွာမှပင် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

အနယ်အနယ် အရပ်ရပ်မှ ကုန်သည်များ၊ သိုင်းလောကသားများ ဝင်ထွက်သွားလာမစ တသံသ့ရှိကြ၏။

မည်သည့်အချိန်မဆိုနှင့် ညဘက်၌ပင် မိုးလင်းပေါက်ဖွယ် သည့်ဈေးဆိုင်များရှိသလို တစ်ညလုံးလိုလို လူမပြတ်သွားလာ လှုပ်ရှား စည်ကားနေတတ်သည်။

ငါးလပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင်မူ ချန်အန်းမြို့စာ၏ကြော်ငြာကြောင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သိုင်းသမားများ ရောက်

အမုန်းခံစေဒါ(ပ) ❖ ၄၇

ရှိလာကြရာ ချန်အန်းမြို့တစ်မြို့လုံး ကြက်ပျံမကျ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပေသည်။

ဆယ်နှစ်အတွင်း သိုင်းလောကသားများ အများဆုံး စုဝေးရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ဧည့်သည် များပြားလှရကား စားသောက်ဆိုင်များမှ ရောင်းချနေသည့် ဟင်းလျာများ ချက်ချင်းကုန်သွားသည်။

တည်းခိုခန်းများ လူပြည့်ကုန်သည်။

ချန်အန်းမြို့စား၏ ဧည့်ကြိုဆိုရေး မဏ္ဍာပ်များ၌လည်း လူပြည့်လျှံသွား၏။

အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများ တစ်ခဲနက် စုဝေးရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် သိုင်းလောက၏ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှုကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေတော့သည်။

ချန်အန်းမြို့စွန်ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် လူရွယ်လေးယောက် ရောက်ရှိတည်းခိုနေကြသည်။

သူတို့သည် ချန်အန်းမြို့လယ်၌ တည်းခိုခန်းမရနိုင်သည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် မြို့စွန်တွင် လာရောက်တည်းခိုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင် တစ်ယောက်ခန်းမရဘဲ လေးယောက်စာ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းသာ ရခဲ့သည်။

သူတို့ ငှားရမ်းပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မှာပင် မြို့လယ်၌

တည်းခိုစရာ မရသူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် အခန်းလွတ်မရှိအောင် လူပြည့်သွား၏။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည့် လူစွယ်လေးယောက်မှ ယွမ်ကျင်း၊ ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ချန်အန်းမြို့စား၏ ကြော်ငြာကြောင့်သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ငွေကလောင်ရှင်ယင်းထန်း၏စကားကို နားထောင်ရန် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းထန်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကကို ဦးဆောင်နေသူဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ယင်းထန်းအား မမြင်ဖူးသော်လည်း နာမည်ကြားရှိဖြင့် ယွမ်ကျင်းတို့လူစု ကြည်ညိုလေးစားနေကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့လေးယောက်သည် တည်းခိုခန်း ငှားရမ်းပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ အနားယူကြလေသည်။

ထို့နောက် နံနက်စာ စားသောက်ပြီး မြို့ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

စားသွေးရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စားသွေးရေကန်မှာ လွန်စွာမှပင် သာယာလှပသော ရေကန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

စားသွေးရေကန် ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။

ရေကန်နှင့် မနီးမဝေး၌မူ မြေကွက်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်တွင် ယာယီစင်မြင့်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားသည်။

စင်မြင့်အနီးတွင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့မှ သိုင်းသမားများ စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို သေသေချာချာ လုပ်ထားတာပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“အခုတလော အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ အတော့်ကို ထကြွသောင်းကျန်းနေကြတယ်၊ အဖြူရောင်သိုင်းထိပ်သီးတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မယ်ဆိုတဲ့ လေသံတွေတောင် ထွက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးအစီအစဉ်လုပ်ထားတာ မမှားဘူး၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ လူတွေပြည့်ကြပ်နေလိမ့်မယ်၊ လူပေါင်းစုံ ရောက်လာမှာပဲ၊ မကောင်းတဲ့လူတွေ မပါလာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

ဝမ်းစန်းက ပြောလိုက်သည်။

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံလွေက သက်ပြင်းချရင်း...

“အစ်ကိုစုအော့ ပါလာရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီလိုကြီးကျယ်တဲ့
ပွဲမျိုးကို သူလည်းကြည့်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျိချူး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ သူတို့သည် ဗေဒါငါးဖော်ဟု အမည်တွင်
အောင်ပင် အတွဲညီခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အခါမဆို သူတို့ငါးယောက်ကို အမြဲမခွဲ တပူးတ
တွဲ တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူတို့ငါးယောက်အနက် လေးယောက်သာလျှင် ချစ်
အန်းမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

စုအော့သည် ဆေးဆရာချောင်ထံ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူတို့က စုအော့ကို ခေါ်သွားလိုသော်လည်း ဆေးဆရာ
ချောင်က ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

စုအော့၏ ဝေဒနာသက်သာလာပြီ မှန်သော်လည်း အနာ
ယူရန် လိုအပ်သည်ဟုဆိုကာ တားမြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် စုအော့တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လုံလွေ၏စကားကြားလျှင် ဝမ်းစန်း၊ ကျိချူးနှင့်ယွမ်ကျင်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၅၁

တို့သည် စုအော့ကို သတိရလာကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီလိုပွဲမျိုးက တော်တော်နဲ့တွေ့ရတာ မ
ဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“တို့တွေ ဒီကပြန်တော့ သူ့ကိုပြောပြကြတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ
ကဲ ပြန်ကြစို့”

သူက ယာယီစင်မြင့်အား ကျောခိုင်းလိုက်၏။

သူတို့သည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရှိကြသည့်မှန်သော်
လည်း လူတိုင်းကြည်ညိုလေးစားလောက်သည့် ပထမတန်းစား သိုင်း
သမားများကား မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့သည် ဒုတိယအဆင့်တွင် ပါဝင်ကြသူများသာ ဖြစ်ကြ
သည်။

သူတို့ကြောင့် သူတို့အား လေးစားကြသူများရှိသလို
သိုင်းပညာအဆင့်အရ အထင်သေးသူများရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဗေဒါငါးဖော်သည် ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်ဖြင့်
သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားသူများ ဖြစ်ကြပေတော့သည်။

သူတို့သည် အစောင့်များချထားသဖြင့် ယာယီစင်မြင့်အား

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ ချဉ်းကပ်မသွားနိုင်ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်သွားကြ၏။

သူတို့လူစုကဲ့သို့ ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာကြသည့် သိုင်းလောကသားအချို့သည် ယာယီစင်မြင့်ဆောက်လုပ်ထားသည့်နေရာကို လာကြည့်သူများ ရှိနေကြသည်။

ယာယီစင်မြင့်ဆောက်လုပ်ထားပုံ၊ ဧည့်သည်များအတွက် စီစဉ်ထားပုံများကို ကြိုတင်လာရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာတတ်သည်မှာ လူသားတို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ လှည့်ပြန်လာကြစဉ် ကျီချူးက...

“အစ်ကိုကြီး ဟိုမှာကြည့်စမ်းပါ”

တစ်နေရာသို့ ညွှန်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်းနှင့်လုံလွေတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် ရိပ်ခနဲ ခုန်တက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျီချူးက....

“ဒီလူကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော် သိပ်မသင်္ကာဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

လုံလွေက....

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်မှန်း သိသာတယ်၊ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

ကျီချူး၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြည့်ကြရင်ကောင်းမလား”

ယွမ်ကျင်းကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ချန်အန်းမြို့မှာ သိုင်းလောကသားတွေ အများကြီးရောက်နေကြတယ်၊ တို့က ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်မစပ်စုတာ အကောင်းဆုံးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျီချူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

လူရိပ်ခနဲတက်သွားသည့် သစ်ပင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့တွေ့လိုက်ရသူကို မတွေ့တော့ပါ။

သစ်မင်ပေါ်၌လည်း မရှိတော့ပါ။

ထိုလူပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကျိချူးက ထိုလူ၏မျက်နှာကို စိတ်ထဲ ကျက်မှတ်လိုက်လေ
သည်။

ထိုလူအား သူတစ်ယောက်လည်း ကောင်းစွာတွေ့မြင်
လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏နဖူးပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု
ရှိနေသည်ကို သူသတိပြုမိခဲ့သည်။

ဗေဒါငါးဖော်တွင် ဝမ်းစန်းသည် သတင်းအနံ့ခံရာ၌ အလွန်
တော်သဖြင့် မုဆိုးသိုင်းသမားဟု တင်စားခေါ်ကြသည်။

ကျိချူးမှာမူ မျက်လုံးအလွန်လျှင်သဖြင့် စက္ခုသိုင်းသမား
ဟု တင်စားခေါ်ကြလေသည်။

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ဘာ
သာ ကျိတ်ပြီးစုံစမ်းမယ်”

ကျိချူးက ရင်ထဲမှ တိတ်တခိုး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထွက်သွားနေပြီဖြစ်သော ယွမ်ကျင်းတို့နောက်
သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

(၈)လပိုင်း(၈)ရက်နေ့...။

အရှေ့ဘက်ဆီတွင် ရောင်နီများပျို့အန်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းပေတော့မည်။

မိုးမလင်းမီကတည်းက လမ်းပေါ်တွင် လူသူအများ လှုပ်
ရှားသွားလာနေသည့် အသံဗလံများ ကြားနေကြရသည်။

ယနေ့...

ယနေ့သည် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်
ငွေကလောင်ရှင် ယင်းထန်းသည် အရေးကြီးသောစကား ပြောမည့်
နေ့ ဖြစ်ပေသည်။

ချန်အန်းမြို့စားဂေဟာ၌လည်း မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

တစ်ညလုံး ဝင်ထွက်သွားလာသူမစဲရှိနေ၏။

မြို့စားဂေဟာမှ အစောင့်အကြပ်များသာမက စားဖို
ဆောင်အလုပ်သမားများအထိ တစ်ယောက်တစ်လေမျှပင် နားရ
သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

ချန်အန်းမြို့စားဂေဟာတွင် ဤသို့ စည်စည်ကားကား
ဖြစ်ရခြင်းမှာ သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့မှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်
များ ရောက်ရှိတည်းခိုနေခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး
မှ ကိုယ်စားလှယ် အသီးသီးဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ သိုင်းလောကသားများဖြင့် ကျောထောက်နောက်ခံပြုကာ ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၏ ကိစ္စအဝဝကို သိုင်းလောကသားများကပင် တာဝန်ယူဖြေရှင်းကြသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက ပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အငြင်းအခုန် ဖြစ်လေ့ရှိရာ ခေါင်းဆောင်၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူခြင်းဖြင့် ရှင်းကြသည်။

ဤတွင် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်သူ ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးတည်းဆိုလျှင် အငြင်းအခုန်ဖြစ်သည့် ပြဿနာများအပေါ် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ဘက်လိုက်သည့် အနေအထားအဖြစ်မှ ကြိုတင်ကာကွယ်ရန် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အား အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦး၏ အကူအညီဖြင့် သိုင်းလောက၏ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းကာ တည့်မတ်မှန်ကန်သည့် ဦးဆောင်မှုပေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သာမက အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးသည်လည်း အရေးပါသူများဖြစ်လာသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်လာလျှင်...

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၅၇

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိပ်မောကျနေသည့် ငွေကလောင်ရှင်ယင်းထန်း ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ချန်အန်းမြို့စားကြီးက ဧည့်ခန်းထဲကိုကြွဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ကျုပ် အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ယင်းထန်းသည် အိပ်ရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

သူသည် ချန်အန်းမြို့စား အပါအဝင် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် ငါးယောက်နှင့်အတူ ယနေ့ ဓားသွေးရေကန်၌ သိုင်းလောကသို့ ကြော်ငြာမည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ဆွေးနွေးပွဲသည် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်ကာ ပြီးဆုံးခဲ့ရ၏။ ယခုတစ်ဖန် သူ့အား စောင့်မျှော်နေကြပြန်ချေပြီ။

ယင်းထန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ အသက်ကြီးပြီ၊ လုပ်စရာရှိတာကို ပြတ်ပြတ်သားသား

မလုပ်ရင် နောင်ဘယ်တော့မှလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလျှော့ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

မိမိကိုယ်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ သူသည် အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲ၊ သိုင်းပညာထက်မြက်နေဆဲဆို သည့်တိုင် အနားမယူဘဲ နေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အနွေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ရာထူးကို ထိုက်သင့်သူတစ်ယောက်ယောက်လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းထန်းသည် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အခန်း တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်လျှင် သူ့အား အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေ ကြသူများအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချန်အန်းမြို့စားကြီးရှမ်းလု၊ ရွှေလုံဂိုဏ်းချုပ်ထိန်ဂှက်၊ စကြာဘုံကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ကျူးပစ်၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ရှမ်း ကျင်းသူတော်၊ သူရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ်စန်းရှောင်စုနှင့် စာပေသမား မိန်ကျက်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ယင်းထန်းသည် သက်ပြင်းကျိတ်၍ ချီမိသည်။

လူငါးယောက်။

ထိုလူငါးယောက်သည် သိုင်းလောက၏ အကောင်းအဆိုး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသည် လက်တစ်ဆုပ်စာလူစု၏ လက်တွင်း၌ရှိနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယခု သူတို့သည် သိုင်းလောက၏ အဆိုးအကောင်းကို ဆုံး ဖြတ်ရန်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

အမှန်တော့ ဆုံးဖြတ်စရာလိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ယင်းထန်းသည် သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်း ဆောင်ဆိုသည့် အရှိန်အဝါကို အသုံးပြုကာ ဖြတ်ပြတ်သားသား ဆုံး ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မည်သူမျှ တားဆီး၍ရမည် မဟုတ် ပါ။ နာယကငါးဦး ကန့်ကွက်၍မရအောင်ပင် နိုင်လှသော အကြောင်း ဖြစ်ချက်လည်း ရှိနေခဲ့၏။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲသွားနိုင်ရန် မည်သူ ကမျှ ကြိုးစားနိုင်မည်မဟုတ်သလို ကြိုးစားသူသည် မှားယွင်းသူသာ ဖြစ်ကြောင်း တွားဘွားကြီးပေါ်လာပေမည်။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးသည် သိုင်းလောကတစ်ခု လုံး အေးချမ်းသာယာအောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်ခဲ့

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သည်။ သို့သော် ယခုနှစ်များတွင် အနက်ရောင်သိုင်းလောကများ ပို၍အားကောင်းလာကြသည်။

ထိန်းမရသိမ်းမရ ဖြစ်လာသည်။

ဤသို့ဖြစ်လာရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့လာစုံစမ်းခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ခန့် အချိန်ယူစုံစမ်းပြီးနောက် ဖြစ်နိုင်သည့် ကြောင်းရင်းတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချမှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းပစ်ရမည်။

လူဆိုးလူကောင်း ခွဲခြားပစ်ရမည်။

ထိုသို့ပင် သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီးကိုလည်း သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပစ်ရပေမည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယင်းထန်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အား နေရာပေးလာသည့် စာပေသမားမိန့်ကျက်က ကျေးဇူးတင်သည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၆၁

သူ့အား စောင့်နေကြသူများ၏ မျက်လုံးများ စုပြုံကျရာကလာသည်ကို သိထား၏။

မျက်နှာကို တည်တည်ထားရင်း ခန္ဓာကိုယ် မတ်မတ်ထားကာ ထိုင်လိုက်သည်။ အားလုံးကို ပြန်လည်ငွေကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အသွင်မှာ စွန်ရဲများအလယ်မှ သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့်တူလှပေသည်။

ထိုစဉ် သူရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ် စန်းရှောင်စုက...

“မိတ်ဆွေကြီးယင်း၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြတာဗျ”

ဟု စကားစလိုက်သည်။

ယင်းထန်းက...

“ဒီကိစ္စဆွေးနွေးရုံနဲ့မပြီးဘူး၊ လက်တွေ့လုပ်ရမယ့်အချိန်ကို ရောက်နေပြီဗျ”

“ဒီလိုရှိပါတယ် မိတ်ဆွေကြီး”

ရွှေလုံဂိုဏ်းချုပ်ထိန်ဝှက်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းထန်းက သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

ထိန်ဝှက်က...

“မိတ်ဆွေကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သိုင်းလောကကို ကြေညက်မယ်ဆိုရင် အတောမသတ်နိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောမှာပေါ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ပါဘူး၊ သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာနေအောင် တာဝန်ယူထားတဲ့ကျုပ်တို့လည်း သိုင်းလောက်ကို ပြန်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်သလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်ဟု ပြောလေသည်။

ယင်းထန်းက...

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပကော၊ ဒီအတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားမယ်လို့ ရင်ကော သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားမှာလား၊ လူမင်းစားပြေတွေ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေက အားလုံးကိုဖျက်ဆီးပစ်ပြီး ဝါးမျိုးသွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လက်ဦးအောင် ဖြိုခွဲဖျက် နည်းလမ်းကလွဲပြီး ဘာများရှိဦးမှာလဲ”

သူ၏လေသံသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလဲခြင်းမပြုဘဲ အခိုင်အမာရပ်တည်မည်ဟု ဖော်ပြနေသလိုပင်။

ယင်းထန်းသည် အဖြူရောင်သိုင်းလောကကို ဦးဆောင်ကာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ပေမည်။

အနက်ရောင်သိုင်းလောကသမားများကလည်း အင်အားစုခံကြမည်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို မတွေးစဉ်စရာပင်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၆၃

ယင်းထန်းက ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကမှာ အဖြူနဲ့အနက် သိုင်းသမားတွေရဲ့အား ပြိုင်ပွဲကြီးတွေဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါပဲ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ကြုံခဲ့ရတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေ အနိုင်ရခဲ့ကြတယ်၊ မဟုတ်လား၊ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေ ငြိမ်ကျသွားတာနဲ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် အေးငြိမ်းသွားတာပဲ၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး အနက်ရောင်သိုင်းလောကကို ဖြိုခွဲပစ်ရမယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ကျုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမှာပဲ”

အောင်ပွဲခံရခင် သေကြေပျက်စီးမှုတွေအများကြီး ဖြစ်လာမှာပဲဟု စကြာဘုံကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ကျူးပစ်၏ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုသို့တွေးမိခြင်းကြောင့် စိတ်မသက်သာသာ ခံစားနေရလေသည်။

ထိုစဉ် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ ရှမ်းကျင်းသူတော်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရှမ်းကျင်းသူတော်က...

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်း၊ ဒီကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ထားလို့မရနိုင်

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တော့ဘူးလား၊ သိုင်းလောကကို မြန်းစားကြီး ကြေငြာလိုက်လို့ ဖြစ်ပါမလား၊ အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားတွေဟာ တိုက်ပွဲအတွက် ဘာမှပြင်ဆင်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ယင်းရဲ့ ကြေငြာချက်ထွက်လာတာနဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ လက်ဦးမှုကို ခံရနိုင်ပါတယ်”

ယင်းထန်း ပြုံးလိုက်သည်။

ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလူမှလွဲ၍ ကျန်ခေါင်းဆောင်ငါးဦးသည် တစ်စိတ်တည်း တသဘောတည်း တစ်လေသံတည်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ ကြီးကျယ်သော အားပြိုင်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို စိုးရွံ့နေကြသည်။

ထိုအဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်လွှဲလိုကြသည်။

အကြောင်းကား ဖြစ်ပေါ်လာရမည့် ရလဒ်အတွက် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ အလကားလူတွေ”

ယင်းထန်းက စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးမပျက်သွားပါ။

“လူဆိုးဓားပြတွေ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို နှိမ်နင်းရာမှာ ကျုပ်တို့ဟာ နန်းတွင်းအာဏာပိုင်တွေရဲ့ အကူအညီကိုရယူပြီ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၆၅

လက်တွဲဆောင်ရွက်ကြမှာပါ။ အအောင်မြင်စရာ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလူက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကမှလူဆိုးဓားပြတွေဟာ ထင်တိုင်းကြံနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နန်းတွင်းအာဏာပိုင်တွေကို တင်ပြပြီးပါပြီ၊ နန်းတွင်းအာဏာပိုင်တွေကလည်း သဘောတူပါတယ်၊ တပ်ဖွဲ့တွေ စေလွှတ်ပေးမှာပါ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျန်လူများ အရှိက်ကိုအထိုးခံရသလို ဖြစ်သွားကြသည်။

ယင်းထန်းသည် နန်းတွင်းမှ အာဏာပိုင်တွေနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ယခုမှ သိလိုက်ရသည်။

ယင်းထန်းက အဘယ်ကြောင့် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အနိုင်အမာရပ်တည်နေသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။

နန်းတွင်းမှ တပ်ဖွဲ့များနှင့် အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများက လက်တွဲကာ လူဆိုးဓားပြများ၊ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားများကို ချေမှုန်းမည်ဆိုလျှင် အောင်ပွဲမရဘဲနေမည် မဟုတ်ပါ။

ပထမဦးဆုံး ချီးကျူးစကားပြောလိုက်သူမှာ ကျောင်းထိုင်

ကျူးပစ်ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းက အပိုင်လုပ်ထားတာကိုး၊ ဒါက ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပြည့်အဝထောက်ခံလိုက်ပါ။ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကို အပြတ်တိုက်ကြတာပေါ့”

ရှမ်းကျင်းသူတော်ကလည်း...

“သင့်ခြံတပ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမှာပါ”

ရွှေလုံဂိုဏ်းချုပ်ထိန်ဝှက်နှင့် သူရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ်စစ်ရှောင်စုတို့ကလည်း ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ထောက်ခံကြတယ်။

စာပေသမားမိန့်ကျက်ကမူ...

“နန်းတွင်းက တပ်ဖွဲ့တွေဟာ နယ်ခြားမှာ ကျူးကျော်ရန် လာတဲ့ ရန်သူတွေကို တိုက်ထုတ်နေရတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ချက်ချင်း လာပြီး ကူညီနိုင်ပါ့မလား၊ ဒီတစ်ချက်တော့ စဉ်းစားစရာရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်းထန်း မဖြေမီ ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလုက...

“အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေ ခေါင်းထောင်နေပြီတာက ကျူးကျော်သူတွေရဲ့ သွေးထိုးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်တွင်းမှာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး ပြည်ပက ကျူးကျော်လာကြမှာပါ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ လက်မခံကြည့်မနေကြပါ”

ပါဘူး၊ နန်းတွင်းက တပ်ဖွဲ့တွေဟာ မဖြစ်မနေ ကူညီကြမှာပါ”

မိန့်ကျက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျုပ်ကလည်း အပြည့်အဝ ထောက်ခံရတော့မှာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တွေဝေနေခဲ့သည့် အကြံပေးခေါင်းဆောင်ငါးယောက်သည် တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရုံသာ ရှိမေတော့သည်။

ပွင့်သစ်စု နေခြည်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ကျဆင်းလာသည်။

ယင်းထန်းက...

“အခုအချိန်ဆို သူတို့ ကျုပ်တို့ကို စောင့်မျှော်နေကြတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်အန်းမြို့စား ရှမ်းလုက...

“ဓားသွေးရေကန်ကိုသွားဖို့ မြင်းလည်း အဆင်သင့်ပြင် ခိုင်းထားပြီးပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့လူတွေကလည်း စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ဖို့ ပေးပါလိမ့်မယ်”

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယင်းထန်းက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူသည် စကားများများ ပြောခဲ့ရခြင်းကြောင့် အာခြောက်သွားဟန်ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်၌ရှိနေသည့် အရက်အိုးဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။

သူ့ရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ် စန်းရှောင်စုက ကပျာကယာ အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့ပေးလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

ယင်းထန်းက အရက်ခွက်ကိုယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ချန်းအန်းမြို့စား ရှမ်းလူအပါအဝင် ကျန်လူများလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

(၈)လပိုင်း(၈)ရက်နေ့...။

ချန်အန်းမြို့တောင်ပိုင်း ဓားသွေးရေကန်...။

ဓားသွေးရေကန်၌သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်ရှိနေ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၆၉

ကြသည်။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ယင်းထန်း၏ ကြေငြာချက်နှင့် ပတ်သက်၍ နီးစပ်ရာအချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြသည်။

ယင်းထန်း၏နှုတ်ဖျားမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာမှသာလျှင် အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုနေသံများ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းထန်းကိုယ်တိုင် မပြောမချင်း ကိုယ်ထင်ရာကိုယ် ပြောဆိုနေကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

များပြားလှသော သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုလုံး ပြည့်လှုံသွား၏။

ချန်အန်းမြို့စား၏ အစောင့်အကြပ်များသည် လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းရန် မစွမ်းသာတော့ချေ။

သိုင်းလောကသားများသည် ယာယီစင်မြင့်အနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်ရာ စင်မြင့်အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ကား အစောင့်အကြပ်များက လုံးဝလက်မခံဘဲ လက်ချင်းယှက်ကာ စီတန်းတားဆီးခြင်းကြောင့်သာလျှင် သိုင်းလောကသားများ အနီးသို့ချင်းကပ်မရနိုင်ဘဲ ရှိကြ၏။

သိုင်းလောကသားများသည် မိုးစင်စင်လင်းသည့်အချိန်မှာ ပင် စတင်ရောက်ရှိလာကြပြီး သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ယင်းထန်း ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် နေအတော်မြင့်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေ၊ ကျီချူးတို့သည်လည်း စင်မြင့်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုးတိုးဝေ့ဝေ့ဖြင့် စင်မြင့်နှင့်နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသည်ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းလောက မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ယင်းထန်းအား မြင်ဖူးခြင်းမရှိကြပါချေ။

သူတို့သည် သိုင်းလောကတွင် ဒုတိယတန်းစားအဆင့်မှသာ ရှိကြလေရာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် သိုင်းသမားများနှင့်ယှဉ်လျှင် လမ်းနှင့်ကြယ်ကလေးများအသွင် ရှိနေပေတော့သည်။

ယွမ်ကျင်းတို့သည် လူအုပ်ကြား၌ရပ်ကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သိုင်းလောက၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် မိန့်ခွန်းပြောမည်ဖြစ်သော်လည်း ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါချေ။

သာမန်စကားပြောစင်မြင့်ကလေးတစ်ခုပမာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် စင်မြင့်ကိုကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

သူတို့အချင်းချင်းသာ ကြားနိုင်လောက်သောလေသံဖြင့်...

“အင်း...ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းဟာ ရွှေကိုမမက်၊ ဂိုဏ်းကိုမမက်၊ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေသူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ဇိုးကျူးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းက....

“ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းဟာ အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ပြီးရင် သိုင်းလောကက အနားယူတော့မယ်လို့ ပြောသံတွေ ကြားခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောသည်။

လုံလွေက...

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီကနေ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းကိုယ်တိုင် ပြောလိမ့်မယ်ကွ”

“ဒါဖြင့်လည်း နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

သူတို့စကားဆိုနေကြစဉ် ကျီချူးသည် လူအုပ်ကြားမှ တစ်နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

ပြောဆိုနေသည့်စကားများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဖြစ်နေခဲ့
ယွမ်းကျင်းတို့က သူ့ကိုကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယွမ်းကျင်းက...

“ညီလေးကျီချူး...မင်း ဘာများစိတ်ဝင်စားစရာ တွေ့
လို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ကျီချူး သတိဝင်လာသည်။

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော်က..”

စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ဘာလဲ၊ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ သိုင်းလောကသမီးပျိုလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့လို့လားကွ”

ဟုဝင်ကာ အရွန်းဖောက်လိုက်သည်။

ကျီချူး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သူသည် မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကြောက်
တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ယွမ်းကျင်းတို့ နားလည်ထားကြ၏။

စွန်မည်းကျန့်ဖုံးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာ၌ အပျော်မယ်
ကလေးကို သွားပြီးစကားပြောခြင်းကြောင့် ယွမ်းကျင်းတို့ အံ့အား

သင့်ခဲ့ရ၏။

အမုန်းဆိုလျှင် စွန်မည်းကျန့်ဖုံးကြောင့် စုအော့ဒဏ်ရာရခဲ့
သဖြင့် ယွမ်းကျင်းတို့ ဒေါပွနေကြလေရာ အပျော်မယ်ကလေးအား
ရန်ရှာမည်ကို စိုးရိမ်ကာ တမင်စကားသွားနေခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ ကျီ
ချူးမှလွဲ၍ မည်သူမျှသိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယွမ်းကျင်းက...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာများ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ တွေ့နေလို့
လဲ”

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ကျီချူးက...

“အစ်ကိုကြီး မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာကိုလာပြီးလေ့
လာတုန်းက မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတာ
မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး ပျောက်ကွယ်
သွားတဲ့လူကို ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့မိလိုက်သလိုပဲ”

“ဟေ”

ယွမ်ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ကျီချူးက...

“ဟောဟိုဘက်က လူစုထဲမှာ”

တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေနှင့် ဝမ်းစန်းတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အပြာရောင်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လူတစ်စုရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သိုင်းသမားများသည် ခင်မင်ရင်းနှီးရာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး အစုလိုက်အဖွဲ့လိုက် ရှိနေကြသည်။

ယွမ်ကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူစုကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးနေကြ၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကျီချူး အံ့သြသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ဝမ်းစန်းကိုသာ မေးကြည့်တော့”

ဟု ပြော၏။

လုံလွေနှင့်ကျီချူးတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းသည် သိုင်းလောက၏ သတင်းပေါင်းစုံကို သိရှိ

ထားသူဟု သူတို့အားလုံး နားလည်ထားကြ၏။

ဝမ်းစန်းက...

“အဲဒီအပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူတွေဟာ မုန်တိုင်း ဂိုဏ်းကလူတွေပဲ၊ သူတို့ဟာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်သလို အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေလည်း မဟုတ်ကြဘူး၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရဲ့စကားကိုမှ နားထောင်ကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့စိတ်ထဲ ထင်တာ စွပ်စွပ်လုပ်ကြတာ၊ တစ်ခါတလေ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေလို ကျင့်ကြံပြီး တစ်ခါတလေ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေလို ကျင့်ကြံကြတယ်၊ သူတို့ကို ဝေးဝေးကရှောင်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ သိုင်းလောကသားတွေက ပြောကြတယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

လုံလွေက...

“လက်စသတ်တော့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းကလူတွေကိုး”

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

ကျိချူးကား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“မုန်တိုင်းဝိုင်းကလူတွေဆိုရင် ပိုပြီးတောင် သတိထားရမှာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ မကောင်းမှု လုပ်ချင်ရင် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေမရှိတဲ့အတွက် လုပ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လို လူစားမျိုးတွေကပဲ လုပ်နိုင်တာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းက...

“ဒီအတွက် မမူစမ်းပါနဲ့ ညီလေးရာ၊ သူတို့က မဟုတ်တာ မလုပ်ရဲကြပါဘူး၊ ဒီလောက်များတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေ ကြားထဲမှာ စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး”

ဝမ်းစန်းနှင့် လုံလွေတို့က ပြောကြလေသည်။

ကျိချူး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ရင်ထဲဝယ် ဓာထင့်ထင့်ဖြစ်နေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူများဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူများမှာ အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးပြောဆိုနေကြလေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၇၇

အနည်းငယ် လှမ်းနေသူမဆိုထားနှင့် အနီးမှလူပင် ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုလူစုတွင် နဖူးပေါ်၌ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုရှိသူလည်း ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျိချူးမှာ ထိုလူကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ် အမာရွတ်နှင့်လူသည် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာရင်း သူ့အား ကျိချူးက စိုက်ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသွားသည်။

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကျိချူးကို ကြည့်လာသည်။

ကျိချူးက ကပျာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် သူ၏အပေါင်းအသင်းများအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ၊ သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ငွေကလောင်ရှင်ယင်းထန်း ကြွရောက်လာပါပြီ”

ကြေငြာသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ ပရိတ်သတ်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

စင်မြင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ စင်မြင့်ပေါ်သို့ လူတစ်စု လှမ်းတက်လာကြသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ရောက်လာပါပြီ”

“သိုင်းလောကအတွက် အရေးကြီးတဲ့စကားဟာ ဘယ်လို
စကားမျိုးလဲဆိုတာ သိရတော့မယ်ကွ”တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ”

ကျယ်လောင်သောအသံကြီးက လွှမ်းမိုးပေါ်ထွက်လာလေ
ရာ ရုတ်ခြည်းပင် တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ လူ့ခြောက်ယောက် တက်လာကြသည်။

လူငါးယောက်သည် အသင့်ချထားသည့် ထိုင်ခုံငါးလုံးတွင်
အစီအရီ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

ထိုလူငါးယောက်မှာ နာယကကြီးငါးဦး ဖြစ်ကြသည်။

ငွေကလောင်ရှင်ယင်းထန်းသည်ကား စင်မြင့်ရှေ့သို့
လျှောက်လာကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဘက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း...

“သိုင်းလောကသားအပေါင်းတို့ အားလုံး သေသေချာချာ
နားထောင်ကြစေချင်ပါတယ်။ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြပါ
တော့မယ်”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၇၉

သူက စကားရပ်ကာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပရိတ်သတ်ကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေ
လေသည်။သူ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြမုန်း သိနိုင်
သည်။

ယင်းထန်း ကျေနပ်သွားသည်။

တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြောလိုက်
လေသည်။“အခုတလော အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေဟာ
အင်နဲ့အားနဲ့ ခေါင်းထောင်လာကြပါတယ်။ နယ်ခြားမှာ ကျူးကျော်
နေသူတွေက မြောက်ပင်ပေးလို့ လူဆိုးဓားပြတွေ တောကြောင်တွေ
ကလည်း ထကြွသောင်းကျန်းလာပါတယ်။ သိုင်းလောကနဲ့ တိုင်း
ပြည်တဝှမ်း မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာတာကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လက်ဝိုက်
ကြည့်နေလို့ မရပါဘူး။ သိုင်းသမားတိုင်းဟာ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်
တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်တတ်တဲ့သိုင်းပညာကို အသုံးပြုပြီး ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်။ အားလုံး ဒီလိုခံယူထားကြ
တယ်ဆိုတာသိလို့ ဒီနေရာကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရတာပါပဲ”

သိုင်းလောကသားများ လှုပ်ရှားလာကြလေသည်။

ယင်းထန်း ကျေနပ်သွား၏။

သိုင်းလောက၏ လက်ရှိအခြေအနေကို အားလုံးနားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သည်နှင့် မိမိတို့လုပ်ရမည့်ကိစ္စကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြုလုပ်ကြပေတော့မည်ဖြစ်သည်။

ယင်းထန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကသား အပေါင်းတို့၊ ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းသမားကျင့်ဝတ်နဲ့အညီ သိုင်းသမားကောင်းတွေရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး သွေး စည်းညီညွတ်ပြီး..”

ရုတ်တရက် သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အပ်ကျသံပင်ကြား လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်များပမာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ နာယကငါးဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီး လဲကျနေသည့် ယင်းထန်းထံသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စင်မြင့်အောက်မှ ပရိတ်သတ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားပြီး ငရဲပွက်သလို ကျွက်ကျွက်ညံသွားလေတော့သည်။

ယင်းထန်းသည် စင်မြင့်ပေါ်ဝယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်ကာ ပြောဆိုနေ၏။

ပရိတ်သတ်များအားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

လူတိုင်း ကြည်ညိုလေးစားကြသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးက ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ယင်းထန်းသည် သိုင်းလောက၏ ကံကြမ္မာနှင့် ပတ်သက်၍ လွန်စွာအရေးကြီးသော မိန့်ခွန်းကို ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း သိထားကြ၏။

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြပါသော်လည်း

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူးက ကဏာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် အတော်ပင် လှုပ်ရှားနေသည်။

ယင်းထန်း၏စကားကို အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းမှ လူများဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မုန်တိုင်းဂိုဏ်းမှလူများသည် ဤနေရာ နှင့်မအပ်စပ်သူများဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ခံစားနေမိသည်။

ယင်းထန်း၏စကားမှာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာလေ သည်။

ပရိတ်သတ်များ၏ စိတ်ဝင်စားမှုယည်း အမြင့်မားဆုံးအချိန် ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟင်”

ကျိချူး တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏လက်ထဲ၌ တစ်ဟောင်းခန့်ရှည်သော အစိမ်းရောင် ဝါးပြောင်းကလေးတစ်ခု ပါလာသည်။

ထိုလူသည် အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ ဖြစ်သည်ကို ကျိချူး ချက် ချင်းမှတ်မိလိုက်လေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၈၃

အမာရွတ်နှင့်လူမှာ ဝါးပြောင်းကို ပါးစပ်၌တောက်ကာ သူ၏အ ဖော်များကို အကာအကွယ်ဖြင့် ရှေ့သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်လေသည်။

ကျိချူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထိုလူမှာ စင်မြင့်ပေါ်တွင် စကားပြောနေသည့် ငွေက လောင်ရှင်ယင်းထန်းထံ ဦးတည်ချိန်ရွယ်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျိချူး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ထိုလူက ဝါးပြောင်းကလေးကို အားကုန်မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျိချူးမှာ မျက်လုံးအလွန်လျင်သူဖြစ်ရာ ဝါးပြောင်းမှ အပ် ကလေးတစ်ချောင်းပစ်လွှင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအပ်ကလေးသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ယင်းထန်းထံသို့ ဦး တည်ပစ်လွှင့်သွားသည်။

ကျိချူး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထိုလူသည် ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့ ချေပြီ။

တားဆီးမှုဖြစ်မည်ဟု တွက်မိသော်လည်း တစ်ချိန်ထဲမှာ ပင် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။

ယင်းထန်း စင်မြင့်ပေါ် ပုံခနဲလဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

ပရိတ်သတ်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ် အပြာရောင်ဝတ်ထားသူများလည်း အလျှိုအလျှို ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းထန်းအား လုပ်ကြံသည့် တရားခံကို တွေ့ထားပြီဖြစ်ရာ တားဆီးရပေတော့မည်။

ကျီချူးက ရှေ့သို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကျီချူး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျီချူးက...

“သူတို့က...”

အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရန် စကားစလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အမာရွတ်နှင့်လူ လှည့်ကြည့်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျီချူးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေ၏။

ထိုလူသည် အဖြစ်မှန်ကို နားလည်သွား၏။

ယင်းထန်းအား လုပ်ကြံခဲ့ကြောင်း ကျီချူးသိသွားပြီဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိသွား၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

သူ၏အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် ကျန်မုန်တိုင်း ဂိုဏ်းသားများက လှည့်ကြည့်လာကြသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၈၅

သူတို့အားလုံးလည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် ကျီချူးကို တွေ့မြင်သွားကြသည်။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကို လုပ်ကြံသည့်ဖြစ်မှုသည် မည်သည့်ဖြစ်မှုနှင့်မျှ မတူပါ။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကလည်း ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မုန်တိုင်းဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့၏ကံကြမ္မာကို ချက်ချင်း နားလည်သွားကြလေသည်။

အားလုံး ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူက...

“ဟေ့”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ထဲမှ အစိမ်းရောင်ဝါးပြောင်းဖြင့် ကျီချူးအား ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဖတ်”

မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစိမ်းရောင်ဝါးပြောင်းသည် ကျီချူးလက်ထဲ ရောက်လာ၏။

အမာရွတ်နှင့်လူက...

“ဟောသည်မှာ လူသတ်တရားခံတွေ့ပြီဟေ့၊ ခေါင်းဆောင်

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြီးယင်းထန်းကို အဆိပ်အပ်နဲ့မှတ်သတ်တာ သူပဲ”

ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

သိုင်းလောကသားများသည် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်လာကြသည်။ ထိုအခါ လက်ထဲဝယ် အစိမ်းရောင်ဝါးပြောင်းကို ကိုင်ကာ ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေသည့် ကျီချူးအား တွေ့မြင်သွား၏။

ယင်းထန်းလုပ်ကြံခံလိုက်ရသည်ဟု သိသွားကြသော သိုင်းလောကသားများသည် ကြာကြာငြိမ်နေကြသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

တမုဟုတ်ချင်းပင် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ကာ ကျီချူးတို့ထံသို့ ဝိုင်းအုံလာကြတော့သည်။

“ကျီချူး”

ယွမ်ကျင်း အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်သည်။

ကျီချူး၏ လက်ထဲသို့ မျက်လှည့်ပြသလို ရောက်လာသည့် အစိမ်းရောင်ဝါးပြောင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်မိသည်။

အမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ၏စကားသံကို သူကောင်းစွာကြားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

အချိန်မရွေး ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလာတော့မည့် လူအုပ်ကြီး

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၈၇

အလယ်၌ ရောက်ရှိနေသည့် သူတို့၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ပြေးကြ”

ဟုအော်ပြောကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့သည် ယခုမှ သတိဝင်လာကြသည်။

သူတို့သည် လွန်စွာမှပင် ယုတ်ညံ့လှသည့် လှည့်စားမှုခံလိုက်ကြရပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိသွားကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်...

“လူသတ်သမားတွေကို မလွတ်စေနဲ့”

အမာရွတ်ကြီးက အော်ပြောလိုက်၏။

ဓားတစ်လက်ဆွဲကာ ကျီချူးထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျီချူး အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“တရားခံအစစ်ဟာ ခင်ဗျားပဲ”

ဒေါသတကြီး အော်ပြောကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူသည် ထွက်ပြေးရန် လုံးဝမကြိုးစားပါ။

အမာရွတ်ကြီးအား လက်ရဖမ်းဆီးကာ အဖြစ်မှန်ဖော်ထုတ်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိကြသည်။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အမာရွတ်ကြီး ခုတ်ချလာသည့် ဓားချက်နှင့် ကျိချူး၏ဝံ့
ပြောင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိလေသည်။

ကျိချူးသည် အမာရွတ်ကြီး ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် ဝံ့
ပြောင်းကို ယခုတိုင် ဖမ်းဆုပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်စောနေခြင်းကြောင့် ဝါးပြောင်းကို လက်
မလွှတ်ဘဲ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ထန်”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျိချူးနှင့် အမာရွတ်ကြီးတို့ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် မုန်တိုင်းဝိုင်းသားများနှင့် အခြားသိုင်းလောက
သားများ တရကြမ်း တိုးဝင်လာကြရာ ကျိချူးမှာ အမာရွတ်ကြီးအား
ထပ်မံတိုက်ခိုက်နိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါချေ။

သိုင်းလောကသားများသည် ယင်းထန်းလဲကျသွားသည်ကို
မြင်ရသည်။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် လုပ်ကြံ
ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြချေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျိချူးထံသို့ ဒေါသတကြီး ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြတော့၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၈၉

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
၏။

စင်မြင့်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ
တစ်ခုဖြစ် ပေါ်လာ၏။

စုန်းရောက်ရှိနေကြသည့် သိုင်းလောကသားများသည် ယွမ်
ကျင်း၊ ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သည်။

လူပင်လယ်ကြီးကြားမှ ကျိချူးတို့လေးယောက် မလွတ်နိုင်
ပါချေ။

သူတို့ မတရား စွပ်စွဲခံရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မတရားစွပ်စွဲခံရပြီး စိစိညက်ညက် ချေမှုန်းသုတ်သင်ခြင်း

ခံရမည်ကို သိထားကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့က အကြောက်အကန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
ကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူတို့၏ လက်သီးမှာ ပြေးဝင်လာသူတစ်ယောက်အား

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုးမိလျှင် ပြေးဝင်လာသူဆယ်ယောက်ခန့်၏ လက်သီးထိုးချက်၊
ခြေကန်ချက်များက သူတို့၏ကိုယ်ပေါ် ကျရောက်လာ၏။

သူတို့လေးယောက်က အစွမ်းကုန်ခုခံလိုက်ကြသည်။

လူအုပ်ကြီးကလည်း သူတို့အား ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုက်
ခိုက်လာသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်....

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် လဲကျသွား၏။

ဒေါသတကြီး ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ရင်း ဝိုင်းအုံ့လာသည့်
လူအုပ်ကြီးအောက်ဝယ် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၉၁

ယခု...

ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလူ၏ စာဖတ်ခန်းထဲတွင်တံခါးပိတ်ကာ
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ရှမ်းလူ၊ ထိန်ဝက်၊ ကျူးပစ်၊ စန်းရှောင်စု၊ ရှမ်းကျင်းသူတော်
မိန်ကျက်တို့သည် စားပွဲတစ်လုံးဝယ် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြလေသည်။

စားပွဲပေါ်ဝယ် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်အိုးများ
ရှိနေသည်။

သို့သော်..

မည်သူမျှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင်
မတို့ကြပါချေ။

သူတို့၏မျက်နှာများ တည်ကြည်ကြည်ကြည်ရှိနေ၏။

ယင်းထန်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်းသည် သူတို့အတွက် ခေါင်း
ခဲစရာဖြစ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်အန်းမြို့စားရှမ်းလူက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲကာ စကား
ဝိုင်းကို စတင်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ဗေဒါငါးဖော်ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ သိုင်းလောကမှာ
ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့ကြတာ အတော်ကြာပါပြီ၊ ဆုငွေထုတ်ထား
တဲ့ လူဆိုးဓားပြတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြ
တယ်၊ မကြာသေးခင်ကပဲ စွန်မည်းကျန့်ဖုံးကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသေး

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တယ်၊ သူတို့ဟာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မလုပ်ခဲ့ကြဘူးလို့ သိရတယ်”

သူ၏စကားကြားလျှင် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ငါးယောက် လှူလှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြတော့သည်။

သူရဲကောင်းဂိုဏ်းချုပ်စန်းရှောင်စုက...

“မြို့စားကြီးက သူတို့ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းက လုပ်ကြံစရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု မေးလေသည်။

ရှမ်းလုက...

“သည်အတိုင်း သက်သေခံနေတာပါပဲ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုလုပ်ကြံဖို့ လုံလောက်တဲ့အကြောင်း မရှိသလို သူတို့ဟာ သည်လုပ်ကြံမှုကြီး မပြုလုပ်နိုင်တဲ့ ဒုတိယတန်းစားတွေပါ”

ရွှေလုံဂိုဏ်းချုပ်ထိန်ဝှက်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြပြီဗျ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

ရှမ်းလု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဗေဒါငါးဖော်သည် ယင်းထန်းအား လုပ်ကြံစရာအကြောင်း မရှိဟု သူတင်မြင်မီသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၉၃

သို့သော်...

ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းအား သေဆုံးသွားစေခဲ့သည့် အဆိပ်အပ်သည် ဗေဒါငါးဖော်အနက် အမှတ်ငါးဖြစ်သည့် ကျီချူး ကိုင်ထားခဲ့သည့် အဆိပ်မှုတ်ပြောင်းမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံလျှက်ရှိနေချေပြီ။

ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းအား လုပ်ကြံပြီးနောက် များပြားလှသော သိုင်းသမားများလက်မှ မလွတ်နိုင်မှန်းသိလျက် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းမှာ ရူးမိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည့်။

ရှမ်းကျင်းသူတော်က...

“သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ဖမ်းမိနေမှတော့ ထူးထူးထွေထွေ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့ကို ပရိတ်သတ်ရှေ့မှာ ကြိုးပေးကွပ်မျက်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါမှလည်း ဒေါသထွက်နေတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ ကျေနပ်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

ရှမ်းလု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သူတို့ပါးစပ်က အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောဖို့ ကျုပ်မကြိုးစားတော့ပါဘူး၊ ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျန်လူများ ကျေနပ်သွားကြပုံရှိသည်။

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

စာပေသမားမိန့်ကျက်က...

“ဗေဒါငါးဖော်ဆိုတော့ သူတို့ငါးယောက် ရှိရမှာပေါ့။ အခု လေးယောက်ပဲ ဖမ်းမိထားသေးတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ် ပျောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလာ၏။

ထိုစကားကြားလျှင် ကျန်လူများ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ရှမ်းလူက...

“ဟုတ်တယ်၊ လေးယောက်ပဲမိထားတယ်၊ တစ်ယောက် ပျောက်နေတယ်”

“သူက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ သူ့ကိုတွေ့ရဖို့ အရေးကြီး တယ်”

မိန့်ကျက်က ပြောသည်။

ရှမ်းကျင်းသူတော်က...

“ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေတုန်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား သလားမှ မသိတာ”

“သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

စန်းရှောင်စုက ပြောသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၉၅

ရှမ်းလူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“လွတ်နေတဲ့လူက အမှတ်နှစ်စုအော့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

စန်းရှောင်စုက ထိုင်ရာမှထကာ...

“ကျုပ်က စုအော့လွတ်မြောက်နေတဲ့အကြောင်း သိုင်းလော ဘမှာ ကြေငြာလိုက်မယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ အခုချက်ချင်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ပေတော့၊ သည်လိုမှမလုပ်ရင် သိုင်း လောကဟောမိတ်အဖွဲ့ ညံ့ဖျင်းလှတယ်ဆိုပြီး အခုချက်ချင်း ဖျက် သိမ်းပစ်ဖို့ တောင်းဆိုလာကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အခန်းတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား၏။

ကျန်လူများက ရှမ်းလူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ရှမ်းလူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပါ။

“သူတို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ကျုပ်စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်

ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အားလုံး ကျေနပ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ဓားသွေးရေကန်အစည်းအဝေးအတွက် ပြင်ဆင်လုံးပမ်းခဲ့ကြရာ အအိပ်ပျက် အစားပျက်ဖြစ်ရသည်။

ယခုတစ်ဖန် ယင်းထန်းလုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်မောလူမော ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ရရှိသည့် တစ်ခဏတာအချိန်ကလေးအတွင်း၌ အနားယူရန် အခန်းတွင်းမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွား၏။

နောက်ဆုံးအခန်းတွင်းဝယ် ရှမ်းလူနှင့်စာပေသမားမိန့်ကျက်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရှမ်းလူက...

“ကျုပ်က သည်အချက်ကို ထောက်ပြခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယင်းထန်းက လက်မခံဘူးဗျ၊ အချိန်ဆွဲထားလို့ မရတော့ဘူး၊ ပြည်တည်နေတဲ့အနာကို ပြည်ဖောက်ထုတ်ပစ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ သူ ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် လောခွံသလဲဆိုတာ ကျုပ် မစဉ်းစားတတ်ဘူးဗျ”

“အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမယ်ထင်တယ်”

ရှမ်းလူက ပြောသည်။

မိန့်ကျက်က...

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၉၇

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှမ်းလူက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စုံစမ်းကြည့်ရင် ပေါ်ပေါက်လာမယ်ထင်တယ်”

မိန့်ကျက်၏ မျက်ဝန်းများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပလာသည်။

“ယင်းထန်း လုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စဟာ အတော်ကို ထူးဆန်းနေတယ်၊ သူ့ကို ထိပ်သီးကြေးစား တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ် သံသယဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ မပြောနဲ့ အနားကပ်ဖို့တောင် မလွယ်တဲ့ ဒုတိယတန်းစားသိုင်းသမားတွေက လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ်”

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုတွေ့မိလို့လား”

ရှမ်းလူက စဉ်းစားသောလေသံဖြင့် မေး၏။

မိန့်ကျက်က...

“ကျုပ်တွေ့မိတာ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဟာက အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားလို့ရရင် ကျုပ်ကိုလည်း အသိပေးပါဦး”

“စိတ်ချ..စိတ်ချ၊ ကျုပ်တစ်ခုခုတွေ့တာနဲ့ ခင်ဗျားသိစေရမယ်”

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကဲ ကျုပ်တို့လည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ ခဏလောက် အနားယူ
လိုက်ကြပါစို့လား။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

BURMESE
CLASSIC

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

အဖိုးတန်ဗီရိမြင်းလည်းတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း
နှင်သွားသည်။

လမ်းကြားတစ်ခု၏ထိပ်သို့ရောက်လျှင် ရုတ်တရက် အရှိန်
လျော့ကျသွား၏။

မြင်းလည်းတံခါးချပ်လည်း ပွင့်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်...

လမ်းကြားအတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်း
လည်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

မြင်းလည်းပေါ်၌ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသည့်
လူဝဲကြီးထိုင်နေ၏။

ခုန်တက်လာသူက မြင်းလည်းအတွင်း၌ ထိုင်ချပြီး တံခါး

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၉၉

ဆွဲပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေး
ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြင်းလည်းပေါ်၌ ခုန်တက်လာသူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထား၏။

“ကျုပ် သိပြီးပါပြီဗျာ”

လူဝဲကြီးက...

“ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံသွားတာ ဗေဒါငါးဖော်ဖြစ်တယ်လို့
အပြစ်ပုံချပြီးပြီ၊ သူတို့ကို မကြာခင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်
ကြတော့မယ်၊ သူတို့ သေသွားရင် ကိစ္စပြတ်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
သည်။

“မပြတ်သေးဘူးဗျ”

“ဘာ...ဘယ်လို”

လူဝဲကြီး အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဗေဒါငါးဖော်ထဲက လေးယောက်ကိုပဲ မိသေးတယ်၊ တစ်ယောက် လွတ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက..”

လူဝကြီး စကားမပြောနိုင်မီ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“စုအော့လွတ်နေတာကို ဆရာက သဘောမကျဘူး”

လူဝကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆက်ပြောသည်။

“စုအော့က အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မတွေးမိဘူးလား”

“သူ့ကို ကျုပ်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သူတို့အားလုံးကို ရှင်းပြီးရင် ကိစ္စပြတ်သွားမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

လူဝကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မပြီးလို့မှမရတော့ဘဲ”

“ကောင်းပြီ သည်ကိစ္စပြီးပြတ်သွားရင် သိုင်းလောကမဟာ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၀၁

မိတ်အဖွဲ့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရွေးချယ်ရမှာပေါ့၊ ဒါထုံးစံပဲ၊ ယင်းထန်းရဲ့ နေရာကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆက်ခံရမှာပဲ”

“အဲသည်လို ဆက်ခံရမယ့်လူဟာ ခင်ဗျားဖြစ်နိုင်သလား”

လူဝကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သိုင်းလောက၌ တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံး သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ရာထူးကို သိုင်းလောကသားတိုင်း လိုချင်မက်မောကြပေသည်။

သူလည်း ထိုရာထူးကို မက်မောသည်။

သို့သော်...

သူရရှိလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ဝံ့ချေ။

သူ တွေးတောနေစဉ် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျုပ်မေးတာ ဖြေဦးမှပေါ့”

လူဝကြီးက သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ခင်ဗျား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် နောက်တက်လာမယ့်လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူဝကြီးက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို ဖျပ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏စိတ်က အန္တရာယ်၏အနံ့ကိုရလာ၏။

“ကျုပ် မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ လူအတော်များများဟာ သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိနေကြလို့ပါ”

ဟု လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ရှိ၏။

“ခင်ဗျား မပြောတတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောမယ်၊ နောက်တက်လာမယ့်လူဟာ ခင်ဗျားမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အဲသည်လူဟာ ယင်းထန်းလိုပဲ ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟာ..ဒါ..ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ကျိန်းသေပြောနိုင်သလား၊ အာမ ခံနိုင်သလား”

ဟု အေးတိအေးစက် မေးလိုက်၏။

လူဝကြီးက ငြိမ်ကျသွား၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၀၃

စောဒက မတက်ခုံဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ ယင်းထန်း ဘာကြောင့်အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ သိုင်းလောကကို အရေးကြီးတဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ နှုတ်ပိတ်ခံရတယ်ဆိုသိသွားကြလိမ့်မယ်၊ သည်အခါမှာ နောက်တက်လာတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ဖိအားပေးကြမယ်၊ နောက်တက်လာမယ့် ခေါင်းဆောင်ဟာ သိုင်းလောကကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ယင်းထန်းရဲ့ လမ်းကိုပဲ လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့က ယင်းထန်းကို ရှင်းပစ်ခဲ့တာ ဘာမှအကျိုးသက်ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြော၏။

ထိုစကားများ မှန်ကန်နေသည်ကို လူဝကြီး ကောင်းစွာ တွေးမိသည်။

သက်ပြင်းချကာ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်နည်းနည်း ဆွဲထားနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ကျုပ်တို့လည်း နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မလုံလောက်ဘူးလို့ထင်တယ်၊ ယင်းထန်းကို လုပ်ကြံလိုက်ရတာဟာ အချိန်ဆွဲရုံ

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သက်သက်ဆိုရင် အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးသွားတာပဲ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

လူဝကြီးက စိတ်ပျက်စွာ ပြောသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက...

“ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရှိတယ်”

“ဘာဗျ”

“ခင်ဗျား နားထောင်ပါ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သူတို့စကားများကို မည်သူမျှ မကြားနိုင်မှန်းသိထားသော်လည်း လေသံကိုနှိမ်ကာ ပြောသည်။

လူဝကြီးလည်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ နားထောင်နေလေတော့သည်။

“သိုင်းလောကသားအပေါင်း သိစေရန်...”

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ယင်းထန်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည့် ဗေဒါငါးဖော်မှ လွှမ်းမိုးသော ဝမ်းစန်း၊ လုံလျှော့၊ ကျိချူးတို့အား လဆန်းဆယ့်နှစ်ရက်နေ့နံနက်တွင် မြို့ပြင်

အမှန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၀၅

သင်္ချိုင်း၌ကြိုးပေးကွပ်မျက်ပစ်မည်၊ လွတ်မြောက်နေသည့် တရားခံ စုအော့အား ဖမ်းဆီးပေးနိုင်လျှင် ဆုငွေတစ်သိန်းတိတိ ချီးမြှင့်မည်။

ပုံ

ရှမ်းလူ

(ချန်အန်းမြို့စား)

ဟူ၍ရေးသားထားသည့် ကြော်ငြာစာရွက်ကို နေရာအနှံ့ အပြား၌ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ထိုကြော်ငြာသည် သိုင်းလောက၌ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ဗေဒါလေးဖော်အား သုတ်သင်ပစ်ရန်နှင့် လွတ်မြောက်သွားသည့် အမှတ်နှစ်ဗေဒါစုအော့အား ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန်သာ စိတ်ဝင်စားနေကြပေသည်။

အခြားမည်သည့်ကိစ္စမျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပါ။

ချန်အန်းမြို့စား၏ ကြော်ငြာသည် သိုင်းလောကသားများ၏ဒေါသကို ခေတ္တလွှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့တော့သည်။

ရှစ်လပိုင်း ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့...

ချန်အန်းမြို့တော်ဝန်၏ နေအိမ်မှ မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းသို့သွားရာ လမ်းတလျှောက်ဝယ် သိုင်းလောကသားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်စည်ကားနေပေတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများက...

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လူသတ်ကောင်တွေ ထုတ်ပေး”

“ကျုပ်တို့လက်ကို အပ်ပါ”

“လူသတ်ကောင်တွေကို မီးနဲ့ရှို့ပစ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်သံများမှာ ဆူညံနေပေ
တော့သည်။သိုင်းလောကသားများအား ထိန်းသိမ်းရန် မလွယ်လှပါ
ချေ။ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေသူများသည် လွန်စွာမှပင် ကြောက်
စရာကောင်းသည့် အခြေအနေကို ဖန်တီးတတ်ကြကြောင်း ချန်အန်း
မြို့စား နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏လိုခြုံရေးအဖွဲ့သားများကို မလစ်ဟင်းစေရန် တင်း
ကျပ်သော အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ရလေသည်။ယနေ့တွင် ယွမ်ကျင်း၊ ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေ၊ ကျီချူးတို့အား
မြို့ပြင်သင်္ချိုင်း၌ ကြိုးပေးကွပ်မျက်မည် မဟုတ်ပါလား။မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းတွင် ကွပ်မျက်မည့်နေရာ ဆောက်လုပ်ထား
ပြီးဖြစ်သည်။ချန်အန်းမြို့စားက အစောင့်အကြပ်များကို နှစ်ဆတိုးချ
ထားလိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၀၇

ယွမ်ကျင်းတို့လူစုအား တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်
ကယ်ထုတ်သွားမည်ကို သူစိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမရှိချေ။သူစိုးရိမ်သည်မှာ ဒေါသထွက်နေသည့် သိုင်းလောကသား
များ ဖြစ်လေသည်။နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။တောင်စွယ်နေကွယ်ချိန်၌ ယွမ်ကျင်းတို့လူစုအား သုတ်သင်
ရှင်းလင်းပစ်မည် ဖြစ်လေသည်။ထိုအချိန်သည် မကြာမီကာလအတွင်း ရောက်ရှိလာလိမ့်
မည်မဟုတ်ပါလား။

“ပူး...ပူး...ပူး”

စူးရှသော ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ သိုင်းလောကသားများ
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ
၏။

ထိုအခါ...

ချန်အန်းမြို့စားဂေဟာမှ မြင်းသည်တော်များ ထွက်လာ
ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုမြင်းသည်တော်များသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးအား ဝိုင်းရံကာ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

မြင်းလှည်းအတွင်း၌ ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေနှင့် ကျေးတို့ ပါလာကြ၏။

သူတို့အား ကြိုးများဖြင့် တပ်နှောင်ထားသည်။

သူတို့သည် ဤမျှများပြားပြီး သိုင်းပညာထက်မြက်သူများကြားဝယ် မလူးသာမလွန်သာရှိနေခဲ့ကြသည်။

ထွက်ပြေးဖို့ဆိုသည်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုပမာ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့အား ခြုံပြင်သူသန်သို့ထုတ်ကာ ကွပ်မျက်ပစ်မည်ဆိုသည်ကို နားလည်ထားကြ၏။

သို့သော်...

မကျူးလွန်ဘဲ ခံရသည့်ကိစ္စအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထို့အပြင် သူတို့ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့သည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သိုင်းလောကသားတို့၏ ပြုသမျှနုရတော့မည်။

ကျိမျိုးမှာ အခံရအခက်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

လူသတ်တရားခံအစစ်မှာ အမာရွတ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့ပါသော်လည်းသူတို့သာ တရားခံဖြစ်လာ

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၁၀၉

သည်။ အမာရွတ်ကြီးသည် မုန်တိုင်းဂိုဏ်းမှ ဖြစ်သည်။

မုန်တိုင်းဂိုဏ်းမှလူများ၏အကြောင်း မည်သူမျှ စကားမဆိုကြချေ။

သူသည် အမာရွတ်ကြီးအား လက်ရဖမ်းဆီးကာ အပြစ်ဝန်ခံခိုင်းလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူ၏ဆန္ဒ ဘယ်သောအခါမျှ အကောင်အထည်ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မြင်းလှည်းဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားသည့် အခါမှ သိလာရတော့သည်။

မြင်းလှည်းသွားရာလမ်းတလျှောက်ဝယ် ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဆူဆူညူညူ အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တရားခံတွေကို ကျုပ်တို့လက်ထဲ အပ်ပါ”

“ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် စီရင်မယ်”

“အခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးပါ”

ထိုစကားသံများကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

အထင်မှားနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် အရိုးအသား ရှာမရအောင် စိစိညက်ညက် ကြေမွသွားမည်ဟု ယွမ်ကျင်းတို့အားလုံး နားလည်ထားကြ၏။

ယွမ်ကျင်းက...

“အဖြစ်မှန် ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ငါတို့ သေချင်သေပါစေတော့၊ ဒါပေမယ့် လူအုပ်ကြီးလက်ထဲ
အရောက်မခံရပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံပဲရှိတော့တယ်လေ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့အား တင်ဆောင်လာသော မြင်းလှည်းသည် မစ်
လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်နေ၏။

ချန်အန်းမြို့စားနှင့်တကွ တာဝန်ရှိသူများသည် သုသာန်
မြေတွင် ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ယွမ်ကျင်းတို့အား ကြိုးပေးကွပ်မျက်ရန် စီစဉ်ညှိနှိုင်း
ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြို့တွင်း၌ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည်ကို မသိခဲ့ကြပါချေ။

ဆူညံသော မြို့တွင်းဝယ် ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ
ခဲ့လေသည်။

ထိုပြဿနာကြီးမှာ...

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁၁

“ဟေး...ဟေး”

“တရားခံတွေကို ကျုပ်တို့လက်ထဲအပ်ပါ”

“အခုချက်ချင်း ထုတ်ပေး”

“ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် စီရင်မယ်”

လူအုပ်ကြီး၏ အော်ဟစ်သံများက တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်
လာလာသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်နေကြ၏။

ကြာလျှင် ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရန်ပြုလာမည်ကို စိုး
ရိမ်ပူပန်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

အကျဉ်းသားများကို တာဝန်ယူခေါ်ဆောင်လာသည့် ချန်
အန်းမြို့စား၏ ကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် ကွမ်းကြိုးသည် သူ၏လူ
များအား ခပ်သွက်သွက်သွားကြရန် နှိုးဆော်လိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများသည် မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးနင်းကာ
လူအုပ်ကြီးကို လမ်းရှင်း၍ရှေ့မှ နှင်သွားကြ၏။

အချို့က မြင်းလှည်းကို ဝိုင်းရံကာ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ
လာကြသည်။

မြို့စွန့်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာ၏။

သုသာန်မြေသို့ရောက်လျှင် သိုင်းလောကသားများ ရန်ရှာ

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မည်ကို စိုးရိမ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

တရားခံများ ကြိုးပေးကွပ်မျက်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့ကြရမည်ဖြစ်လေရာ အာရုံပြောင်းသွားနိုင်ပေတော့သည်။ကွမ်းကြီးသည် မြို့စွန်သို့ရောက်လျှင် အနည်းငယ် စိတ်
သက်သာသွားသည်။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

နဖူးပေါ်မှ စီးကျလာသည့် ခွေးများကို သုတ်ပစ်ရင်း တီး
တိုး ညည်းညူလိုက်သည်။ထိုစဉ်မှာပင် စိတ်အပူဆုံးအချိန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရလေတော့သည်။“သည်အတိုင်းလွှတ်ထားရင် တရားခံတွေကို ငါတို့သုံး
ယောက် ဆုံးမရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြာတယ်ကွာ တရားခံတွေကို ဝင်လှကြ”

“ဟုတ်တယ် တို့ဘာသာ ဆုံးမမယ်”

လူအုပ်ကြားမှ အော်သံအချို့ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံများသည် ဒေါသထွက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးအား
မီးလောင်ရာလေပင့်ပေးလိုက်သလို ရှိနေပေတော့သည်။

“ဟေး...ဟေး”

ရုတ်တရက် လူအုပ်ကြီးသည် ငြာသံပေးကာ မြင်းလှည်းရှိ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁၃

ရာသို့ အုံ့ဖွဲ့လာလေတော့သည်။

ကွမ်းကြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးပြူးကာ...

“အားလုံးနောက်ဆုတ်ကြ၊ တရားခံတွေကိုလုရင် အပြစ်
ပေးခံရမယ်”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သို့သော်...

သူ၏အသံမှာ ဆူညံနေသည့် လူအုပ်ကြီး၏အသံများကြား
ဝယ် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကိုယ်ရံတော်များလည်း ပျာယာခတ်သွားကြ၏။

“ရှေ့မတိုးနဲ့...ရှေ့မတိုးနဲ့”

လက်နက်များဆွဲထုတ် ဝေ့ယမ်းကာ တားဆီးမောင်းထုတ်
ကြ၏။

သို့သော်...

လူအုပ်ကြီးမှာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ
တရစပ်ပြိုကျလာသည်။အချုပ်သားများအား လူယူနိုင်ရန် ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့သား
များအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆွက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူအုပ်ကြီး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများသည် လူအုပ်ကြီးအား တားမရနိုင်တော့ချေ။

အသံမျိုးစုံ အော်ဟစ်ကာ ပြေးဝင်လာသည့် လူအုပ်ကြားဝယ် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြိုးသည် တရားခံများပါသည့် မြင်းလှည်းအနီးသို့ မည်သူမျှ မကပ်နိုင်စေရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားတားဆီးလေ၏။ သို့သော်...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ဒဏ်ခြောက်အများ ရရှိသွားသောအခါ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေစဉ်မှာပင် လူအုပ်ကြီးနှင့်ရောပြီးပါလာသည့် အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ချို့သည် မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁၅

အချို့က မြင်းလှည်းမောင်းသူနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး အချို့က မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်တက်နေလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်...

မြင်းလှည်းကို လူအုပ်ကြီးကြားမှ အတင်းတိုးငှေ့မောင်းနှင်လိုက်ကြလေသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟီးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းလှည်းဆွဲ မြင်းနှစ်ကောင်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်မြင်းလှည်းကိုဆွဲကာ ဒုန်းစိုင်းပြေးကြ၏။

လမ်းတလျှောက်ဝယ် တွေ့သမျှ တားဆီးသူများအား ဝင်တိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများကလည်း တားဆီးလာသူများကို မြင်းလှည်းပေါ်မှနေ၍ လေးမြားဖြင့်ပစ်ခတ်ကာ ရှင်းလင်းပစ်၏။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး ပွက်လောရိုက်သွားလေသည်။

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူအုပ်ကြီးသည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ မြင်းလှည်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် မြင်းလှည်းကိုလမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ကြ၏။

နောက်မှလိုက်လာသည့်လူအုပ်ကြီး မျက်ခြည်ပြတ် သွားသည့် တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

မြင်းလှည်း ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် လမ်းကြားကလေး အလယ်ပိုင်းရှိ ခြံဝင်းအတွင်းမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။

ထိုမြင်းလှည်းမှာ ယွမ်ကျင်းတို့အား တင်ဆောင်လာသည့် မြင်းလှည်းနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသော မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြစ်လေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူများသည်လည်း အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ထိုမြင်းလှည်းသည် လမ်းကြားတစ်ဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက်လာသည့် လူအုပ်ကြီးသည် လမ်းကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁၇

ထိုလူအုပ်ကြီးသည် ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားသည့် မြင်းလှည်းနောက်သို့ ဌာသံပေးကာ လိုက်သွားကြ၏။

လမ်းကြားထိပ်ဝရှိ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွားသည့် ယွမ်ကျင်းတို့လူစုအား သယ်ဆောင်သွားသည့် မြင်းလှည်းကို သတိမပြုမိကြချေ။

ရှေ့မှ မောင်းနှင့်နေသည့်မြင်းလှည်းနောက်သို့ တဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားကြ၏။

လမ်းကြားတစ်ဘက်ထိပ်မှ သိုင်းလောကသားများ ထွက်လာပြီး မြင်းလှည်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ၏။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်ကာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်...

“လာကြဗျို့ ဟောသည်မှာ လူသတ်တရားခံတွေကို ကျုပ်တို့ ကြားကဖြတ်လုလာခဲ့ပြီး ကျုပ်တို့ဘာသာ စိတ်ကြိုက်စီရင်ကြမယ်”

တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်၏။ လူအုပ်ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများလည်း လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တည်ကြက်

ဆူဆူညံညံအသံများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

မြင်းလှည်းကား ရပ်တန့်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ယွမ်ကျင်းတို့သည် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာ
နားလည်ထားကြသည်။

သူတို့အား လူအုပ်ကြီးက ဖမ်းမိသွားပြီး သုတ်သင်ရှင်း
လင်းပစ်တော့မည်ဟု ထင်မိကြသည်။

သို့သော်...

မြင်းလှည်းရပ်တန့်သွားပြီး ဆူဆူညံညံအသံများ တစ်စ
ထက်တစ်စ ဝေးသွားသောအခါ ယွမ်ကျင်း ခေါင်းထောင်ထလာ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၁၉

မြင်းလှည်းအတွင်း၌ မသဲမကွဲ အလင်းရောင်ရှိသဖြင့် တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ကျီချူ၊ ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေတို့သည်လည်း နားမလည်နိုင်ကြ
သည့်အသွင်ရှိနေကြ၏။

ယွမ်ကျင်းက လုံလွေကိုကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာသံကြားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လုံလွေက...

“မြင်းလှည်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး
ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက...

“ကံကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“တို့တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ကယီထုတ်လိုက်တာ
ပဲ၊ ကဲ မြန်မြန်ထွက်ကြ၊ မြင်းလှည်းထဲက ထွက်ကြမယ်၊ ဝမ်းစန်း
မင်းက ငါ့လက်ကကြိုးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ဖြည့်ပေး”

ပြောရင်း ဝမ်းစန်းဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက ပြောသည့်အတိုင်း လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထား
သည့်ကြိုးများကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ကာ ဖြည်ပေးလိုက်လေသည်။
ကျီချူးကလည်း လုံလွေ၏ကြိုးများကို ဖြည်ပေးရန် ကြိုး
စား၏။

မကြာပါချေ။

ကြိုးများ ပြတ်သွား၏။

ယွမ်ကျင်းနှင့်လုံလွေတို့က ဝမ်းစန်းနှင့်ကျီချူးတို့၏ ကြိုး
များကို ဖြည်ပေးလိုက်ကြ။

သူတို့လေးယောက်စလုံး အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်
သွားကြ၏။

ယွမ်ကျင်းက မြင်းလှည်းတံခါးအား ကိုယ်စောင်းတိုက်ကာ
ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မြင်းလှည်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ လေးယောက်စလုံး မြင်းလှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်း
လိုက်ကြ၏။

သူတို့အား ကွပ်မျက်တော့မည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်လက်သန့်စင်
ကာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်ဆင်ပေးထား၏။

မြင်းလှည်းပေါ်မတက်မီ အစားအသောက်များ စား

သောက်ခဲ့ရသေး၏။

သေရတော့မည်ကိုသိ၍ စားမဝင်ခဲ့သော်လည်း အနည်းအ
ကျဉ်းစားခဲ့ကြသေး၍ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဓိကအချက်မှာ သူတို့လွတ်မြောက်လာပြီး လူသတ်တ
ရားခံအမှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အား
ကြောင့် ဝေဒနာကိုပင် မေ့လျော့ကာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာ
ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

နေဝန်းနီ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ရာ အမှောင်ထု ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကဲ...သည်အချိန်ကစပြီး ငါတို့ အသက်လုပြေးကြရတော့
မယ်၊ လူသတ်တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ငါတို့အသက် ချမ်း
သာရာရမယ်၊ ငါတို့ အခုလိုလွတ်မြောက်လာတာကပဲ ကံကောင်း
လှပြီ၊ ကျီချူး၊ မင်းက လူသတ်တရားခံကို တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်
မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်းပါ”

ကျီချူးက အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း...

“လူသတ်တရားခံအစစ်ဟာ မှန်တိုင်းဂိုဏ်းကပါ”

သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို သေသေချာချာ

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူ၏စကားဆုံးလျှင် ယွမ်ကျင်းက..

“ဒါဖြင့် မုန်တိုင်းဂိုဏ်းက သည်ကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ ထင်ရှားနေပြီပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျွန်တော်တို့ မုန်တိုင်းဂိုဏ်းကို သွားပြီး စာရင်းရှင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အမာရွတ်ကြီးကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

လံလွက ဝင်ပြောသည်။

ကျိချူးက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

သူတို့သည် အန္တရာယ်ကြား၌ ခက်ခက်ခဲခဲ လှုပ်ရှားရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိသည်။

ယွမ်ကျင်းက....

“မုန်တိုင်းဂိုဏ်းနဲ့ စာရင်းမရှင်းခင် တို့တတွေ ချန်အန်းမြို့က ထွက်သွားလို့ရအောင် အရင်ကြိုးစားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

ယွမ်ကျင်းသည် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၂၃

ထို့ကြောင့်...

ယွမ်ကျင်းပြောသည့်စကားကို အားလုံးက နားထောင်ခဲ့ကြသည်မှာ ထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ငါတို့လွတ်သွားတယ်ဆိုတာ သိသွားလောက်ပြီ၊ တစ်မြို့လုံး မြေလှန်ရှာကြတော့မှာပဲ၊ ငါတို့ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက လာဖမ်းလှည့်ပါဆိုပြီး ဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က အဝတ်အစားရအောင်ရှာမယ်၊ ပြီးမှ ငါတို့ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ သိုင်းသမားတွေနဲ့ရောပြီး လိုက်သွားကြမယ်၊ မြို့ပြင်ရောက်တာနဲ့ လစ်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ အခြေအနေပေါ်မူတည်ကာ လုပ်ရလေ့ရှိကြောင်း အားလုံး နားလည်ထားကြပါသည်။

ယွမ်ကျင်း၏စကားကို မှတ်ထားလိုက်ကြသော်လည်း အခြေအနေမပေးလျှင် စီးစင်ကြည့်ကရမည် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကဲ...သွားကြစို့”

ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားသည်။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံလွေ၊ ကျီချူး၊ ဝမ်းစန်းတို့က နောက်မှလိုက်သွားကြလေသည်။

ရှမ်းလူ၊ စန်းရှောင်စု၊ ရှမ်းကျင်းသူတော်၊ ကျောင်းထိုင်ကျူးပစ်၊ ထိန်ဝှက်နှင့် မိန်ကျက်တို့လည်း ခုတင်တစ်လုံးဘေး၌ ဝိုင်းရံ၍ရပ်နေကြသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ခွေခွေကလေး လဲလျောင်းနေ၏။

ထိုလူမှာ ကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် ကွမ်းကြိုးဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကြိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဗရပူ ရှိနေသည်။

ပတ်တီးများ စည်းနှောင်ထားရာ မျက်နှာကွက်လပ်လေးသာ တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးက မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

ရှမ်းလူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

“အဟမ်း”

ကွမ်းကြိုး မျက်လုံးပွင့်သွားသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၂၅

ရှမ်းလူကို ပြောလေသည်။

“မြို့စားကြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးပါ”

ရှမ်းလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါကြားပြီးပါပြီကွာ၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပြောတာ ကြားချင်လို့လာခဲ့တာ”

ကွမ်းကြိုးက...

“လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်က လူအုပ်ကြီးကို ထိန်းလို့မရတော့ဘူး၊ သူတို့ တစ်ခုခုလုပ်ကြတော့မယ်ဆိုတာသိလို့ မြင်းကို မြန်မြန်မောင်းခိုင်းပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအုပ်ကြီးက ဒေါသထွက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အတင်းဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ တရားခံကိုသူတို့ကိုယ်တိုင် အပြစ်ပေးစီရင်မယ်လို့ အော်ဟစ်နေကြပါတယ်”

ရှမ်းလူက...

“သူတို့ ဝိုင်းတိုက်ပြီး မြင်းလည်းကို လုယူသွားကြတယ် ဆိုပါတော့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြင်းလည်းကို မောင်းသွားတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသတိပြုမိလိုက်သေးလား”

ကွမ်းကြိုးက...

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျွန်တော်ဟာ ဝိုင်းတိုက်လာတဲ့လူတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားပြီး ဘာဆိုဘာမှ မသိရအောင် သတိလစ်သွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်...”

“ကျုပ် နားလည်ပြီ”

“မြို့စားကြီး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးပါခင်ဗျာ”

ကွမ်းကြိုးက တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရှမ်းလုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်လိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ထည့်မတွက်မိတဲ့ ငါတို့အပြစ်ပါ ဘာမှမပူနဲ့၊ နေကောင်းအောင်ကြိုးစားပါ၊ ဒါမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့ တရားခံတွေကို ပြန်ဖမ်းတဲ့အဖွဲ့မှာ မင်းပါဝင်နိုင်မှာ”

“သူ...သူတို့ လွတ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ လမ်းကြားတစ်ခုထဲ ဝင်သွားကြတယ်၊ လူအုပ်ကြီး နောက်ကလိုက်သွားတော့ မြင်းလှည်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟာ”

ကွမ်းကြိုး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

တရားခံများအား လူအုပ်ကြီးက လုယက်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သတိပစ်လိုက်ကြသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၂၇

ယခုတော့ သူ၏အထင် တက်တက်စင်လွှဲမှားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းလုက....

“နေကောင်းအောင်ပဲ ကြိုးစား ဟုတ်လား၊ သူတို့ ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သူတို့နောက်လိုက်နေပြီ၊ ကြာခင် သူတို့ကို ပြန်မိတော့မှာပါ။ ကံ ငါတို့သွားမယ်”

နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

ကွမ်းကြိုးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

သစ်ပင်များ ယိမ်းနွဲ့သွား၏။

မွှေးကြိုင်သော တောပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့လာ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ယုန်ကလေးများ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သာယာလှပပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသည့် တောင်ကုန်းတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် လူသုံးယောက် ရှိနေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ကျောက်တုံးများပေါ်၌ထိုင်ကာ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

အရှေ့ဘက်ဆီဝယ် ကောင်းကင်ပေါ် လွင့်တက်နေသည့် မီးခိုးများကို တွေ့မြင်ရသည်။

မီးခိုးများသည် ရွာကလေးတစ်ရွာမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေးကွာလှသဖြင့် ခပ်ပျဗျကလေးသာ တွေ့ရသည်။

ထိုင်နေသူသုံးယောက်မှာ ဝမ်းစန်း၊ ကျီချူးနှင့်လုံလွေတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ရွာကလေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည် မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ယွမ်ကျင်းတစ်ယောက် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ ထွက်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ယွမ်ကျင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော် ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျီချူးသည် ကျောက်တုံးပေါ်ဝယ်ထိုင်ကာ ကံကြမ္မာ၏ လှည့်စားမှုကို စိတ်ပျက်စွာ တွေးတောနေမိ၏။

သူတို့ငါးယောက်သည် ဗေဒါငါးဖော်ဟူသော အမည်ဖြင့်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၂၉

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ကြပေသည်။

သိုင်းလောကတလွှားတွင် အတားအဆီးမရှိ နေ့ညမရှိ သွားချင်ရာသွားလာခဲ့ကြသည်။

အများအကျိုး ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ကြသည်။

သိုင်းလောကမှ လူဆိုးလူယုတ်မာများကို သုတ်သင်ရှင်း လင်းပစ်ခဲ့ကြသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သူတို့အား ခင်မင်ကြလေ သည်။ အထင်မကြီးသော်လည်း အထင်မသေးကြပါ။

ယခုတော့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လက်မခံနိုင်သူများ ဖြစ် လာခဲ့ရပြီဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သူတို့အား တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အတွက် ထွက်ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ပါ။

တရားခံအစစ်အမှန်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်လျှင် မတရားစွပ် စွဲခံရကာ အသက်ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်သည်။

“တောက်”

ကျီချူး မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းစန်းက...

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ညီလေး...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျိချူးက...

“အမာရွတ်ကြီးကို ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူးဗျ”

ဒေါသတကြီး ပြောလေသည်။

ဝမ်းစန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ငါတို့လည်း မကျေနပ်ကြပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အမာရွတ်ကြီးကို လက်ရဖမ်းပြီး အဖြစ်မှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ကျိချူးက...

“သူတို့ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလွှဲချတာ အဆိုးဆုံးပဲ”

ဝမ်းစန်းက...

“တို့ကို လွှဲမချလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲချမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျိချူးက...

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကိုလွှဲချမှာလဲ၊ အမှောင်ဂိုဏ်းကို လွှဲချမှာလားဗျ”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၃၁

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းဟူသည့် အမည်ကြားလျှင် ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြလေသည်။

အမှောင်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ရှိနေပြီး သိုင်းလောက၌ဖြစ်ပေါ်နေသည့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသည်ဟု သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားခဲ့ရ၏။

အမှောင်ဂိုဏ်းအကြောင်း ထို့ထက်ပိုပြီး စုံစမ်း၍မရပါချေ။

ထဲထဲဝင်ဝင် စုံစမ်းခဲ့သူများသည်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ကြရလေသည်။

အမှောင်ဂိုဏ်း တည်ရှိနေသည်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိကြသော်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြစရာမရှိကြချေ။

နာမည်ဆိုးသလို အကျင့်ဆိုးသည့် အမှောင်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ ကြီးသည်ငယ်သည်မဟူ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူ နိမ့်သူမဆို သူတို့အား ထိခိုက်လာမည်ဆိုပါက ပြတ်ပြတ်သားသား သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်တတ်ကြောင်း သတင်းကြီးသည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောကသားများသည် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရှိသည်မသိ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဖွဲ့စည်းထားသည်မသိသော အမှောင်ဂိုဏ်းကို နာမည်ကြားရုံဖြင့် ကြောက်ရွံ့သွားတတ်ကြပေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူးသည် လူတိုင်းချစ်မြတ်နိုးပြီး လေးစားကြောက်ရွံ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုသည်မှာ အမှောင်ဂိုဏ်းသာလျှင် ဖြစ်မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ ထိတ်လန့်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လုံလွေက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“အင်း...ညီလေးပြောသလို မှန်တိုင်းဂိုဏ်းဟာအမှောင်ဂိုဏ်းရဲ့စေခိုင်းချက်ကြောင့် လုပ်ရတယ်ဆိုရင် ငါတို့ အသက်ရှင်စရာလမ်း မရှိတော့ဘူး”

ဟုညည်းညူ လိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အမှောင်ဂိုဏ်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြတာပဲ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးယင်းထန်းကို လုပ်ကြံတဲ့အလုပ်မျိုးတွေပဲ လုပ်ကြမှာ၊ သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ပြိုကွဲသွားရင် ဘယ်သူ့အမြတ်ထွက်မလဲ၊ သူတို့ပဲ အမြတ်ထွက်မှာမဟုတ်လား”

ကျိချူးကြောင်း ဆီလျော်စွာပြောသည်။

သို့တိုင် အမှောင်ဂိုဏ်း၏ ပယောဂကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဟု တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြသေးပါချေ။

ဝမ်းစန်းက...

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၃၃

“အမာရွတ်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

လုံလွေက...

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောလိုက်၏။

ကျိချူးနှင့်ဝမ်းစန်းတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ အဝေးမှ လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားလာနေသည်ကို

တွေ့ရ၏။

ကျိချူးက...

“အစ်ကိုကြီးယွမ်ကျင်း ပြန်လာပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေတော့၏။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယွမ်ကျင်းတို့လေးယောက်သည် ချန်အန်းမြို့တွင် ပိတ်မိနေခဲ့ကြသေး၏။

ချန်အန်းမြို့စား၏ ကိုယ်ရံတော်များနှင့် သိုင်းလောကသားများသည် တစ်မြို့လုံး ပိတ်ဆိုကာ ဝိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေကြလေသည်။

မကြာမီ မိမိတို့အား ပြန်မိသွားတော့မည်ဟု ယွမ်ကျင်းထင်မှတ်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ကံကောင်းထောက်မပြီး ဒုတိယနေ့တွင် ချန်အန်းမြို့မှ အာမခံဌာနတစ်ခု၏ မြင်းလှည်းတန်းတစ်ခု ခရီးထွက်ရန်ပြင်ဆင်နေသည်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤတွင် သူတို့သည် မြင်းလှည်းတစ်စီးလျှင်တစ်ယောက်ကျ မြင်းလှည်းအောက်ဘက်သို့ဝင်ကာ ဘီးလေးဘီးကြားမှ မရမကတွယ်ကပ်လျှက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အာမခံမြင်းလှည်းများ မြို့ပြင်သို့ရောက်လျှင် မြေပေါ်ဆင်းကာ ချန်နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်...

ချန်အန်းမြို့နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ယွမ်ကျင်းသည် ကျိချူးတို့ ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် တောင်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၃၅

ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့ ဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက်ကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်းသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျောရိုးလှာသည့် အထုပ်ကလေးကို မြေပေါ်ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

“အထုပ်ထဲမှာ စားစရာ သောက်စရာတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေပါတယ်၊ မြင်းတော့မရဘူး၊ တို့ သည်မှာခဏနားပြီး ခရီးဆက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းစန်းက မြေပေါ်မှ အထုပ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းပြောသလို စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့်အဝတ်အစားများ ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ငါတော့ စားပြီးပြီ၊ မင်းတို့ပဲ စားကြတော့”

ဟုပြော၏။

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျီချူး၊ ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ ဆာလောင်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အစားအသောက်ကို ချက်ချင်းစားသောက်လိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ စားသောက်လိုက်ကြ
ရာ အစားအစာများမှာ တစ်ခဏအတွင်း တက်တက်စင်ပြောင်သွား
လေတော့သည်။

သူတို့သည် ယွမ်ကျင်းယူလာသည့် အဝတ်အစားများ
ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ကျီချူးသည် ယွမ်ကျင်း၏လက်၌ အမြဲစွပ်ထား
သည့် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းမရှိတော့သည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ လက်စွပ်ကော”

ဟု လွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ကျပျောက်သွားပြီကွ”

ဟု ပြောလေသည်။

လက်ထဲစွပ်ထားသည့် လက်စွပ်မှာ မည်သို့မျှကျပျောက်
စရာအကြောင်းမရှိဟု သူတို့နားလည်ထားကြ၏။

ရင်ထဲ ပျို့တက်လာသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၃၇

စားပြီးသား အစားအစာများကို ပြန်လည်အန်ထုတ်ပစ်လို
စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“မင်းတို့ အသင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ခရီးဆက်ကြရအောင် သည်
နေရာဟာ ချန်အန်းမြို့စားရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ တို့ မြန်
မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု လောဆော်လိုက်သည်။

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

လုံလွေက...

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်း ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

သူ၏ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ခြေဦးသည် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေလေ
သည်။ ယွမ်ကျင်းက လုံလွေကိုကြည့်ကာ...

“မြောက်ဘက်ကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လက်စွပ်ကလေး ရောင်းချင်လို့ပါ”

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

ဆိုင်ရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ခမောက်ဆောင်းထားကြပြီး တောရွာကလေးတစ်ရွာမှ လာကြသူများဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏အဝတ်အစားများက ဖော်ပြနေသည်။

ဆိုင်ရှင် ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုကျေးတောသားများကို အမဲဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဝယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဝယ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆိုင်က တခြားဆိုင်တွေထက် ပိုပြီးဈေးပေးပါတယ်၊ နောင်ကြီးတို့ ရောင်းမယ့်လက်စွပ်ကို ပြပါဦး ကြည့်ရအောင်”

ဟု လွန်စွာမှပင် ချိုသာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်နေသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“မင်းရောင်းမယ့်လက်စွပ် ပြလိုက်လေကွာ”

ဟုပြော၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၃၉

ကျန်တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ကာ အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကလေးကို ထုတ်ပေးလေသည်။

ဆိုင်ရှင်က လက်စွပ်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ လက်စွပ်ပေါ်တွင် ဗေဒါရုပ်ပုံထုထား၏။

ဆိုင်ရှင်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဧကလေးနော်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွား၏။

မကြာပါချေ။

ဆိုင်ရှင် ပြန်ထွက်လာသည်။

လက်စွပ်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“အတော်ကောင်းတဲ့ရွှေပဲ၊ ကျုပ်ဝယ်ဖို့မယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဆိုတာကိုပဲ ပြောပါဗျာ”

ဟု မေးသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တစ်ယောက်က...

“ပြောလိုက်လေကွာ”

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု တိုက်တွန်း၏။

ကျန်တစ်ယောက်က...

“ခင်ဗျားပဲ ထိုက်သင့်သလို ကြည့်ပေးပါဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

လူဝကြီးက ပေသီးယူကာ တွက်ချက်ဟန်ပြုသည်။

အမှန်တော့ အချိန်ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်၏

အတော်ကလေးကြာမှ...

“ငွေသုံးထောင်နှစ်ရာရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ဟာ..ပွတာပဲ”

ဟု စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်းရှင်က...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ရောင်းမှာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ရောင်းပျံမယ်ဗျာ”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၄၁

“ကောင်းပြီ”

ဆိုင်းရှင်က ငွေထုတ်ယူကာ ရေတွက်လိုက်လေသည်။

သူသည် ငွေသုံးထောင်ကျော်မပြောနှင့် ငွေသုံးသောင်းကျော်ကိုပင် တစ်ခဏအတွင်း မှန်ကန်စွာ ရေတွက်နိုင်သူဖြစ်လေသည်။

သူ အချိန်ဆွဲထားသည်မှာ အောင်မြင်သွား၏။

ချန်အန်းမြို့စား၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးဆောင်လာသူမှာ ကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင် ကွမ်းကြိုးဖြစ်သည်။

ချန်အန်းမြို့မှ သမားတော်ကြီးများ၏ ဆေးစွမ်းကောင်းများဖြင့် ကွမ်းကြိုးသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျန်းမာလာပြီဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်းရှင်က ထိုင်ရာမှထကာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေသည်။

“ဆရာကွမ်းကြိုး ကိုယ်တိုင်လိုက်လာတာကိုး၊ ကျုပ်ပြောတာ သူတို့ပါပဲဗျာ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ သူတို့လာရောင်းသည့် လက်စွပ်ပေါ်တွင်

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဗေဒါပုံရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆိုင်ရှင်က အတွင်းဘက်သို့ဝင်ကာ တပည့်တစ်ယောက်အား စေလွှတ်၍ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဖွဲ့ကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်၏စကားကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသူ နှစ်ယောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ၏။

ကွမ်းကြီးကို နားမလည်နိုင်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကွမ်းကြီးက...

“လက်စွပ်ကလေး ကြည့်ပါရစေဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ချန်အန်းမြို့စားရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ခေါင်းဆောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဗေဒါများ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ကို အကြောင်းပြုကာ ထူးခြားချက်တွေ့လျှင် မည်သို့သောက်စွမဆို သတင်းပို့ရန် ကွမ်းကြီးက ချန်အန်းမြို့နှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ဒေသများဆီသို့ အကြောင်းကြားထား၏။

ဆိုင်ရှင်က ဗေဒါပုံပါသော လက်စွပ်လာရောင်းသည်ဟု ပြောရာမှ ဗေဒါငါးယောက်တွင် အမှတ်တစ်ယွမ်ကျင်းသည် ထိုလက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိကြောင်း သိထားသဖြင့် ချက်ချင်းလာရောက် စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၄၃

ခမောက်ဆောင်းထားသူနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။
တစ်ယောက်က...

“ကျုပ်...ကျုပ်တို့ ခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက် လာရောင်းလို့ ဝယ်ထားလိုက်တာပါ”

ဟု မမေးရသေးဘဲ ပြောလာ၏။

ကွမ်းကြီးက...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ရွာကလဲ၊ ဘယ်သူလာ ရောင်းတာလဲ”

မေးခွန်းများ တရစပ် မေးပစ်လိုက်လေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူ နှစ်ယောက်ကလည်း အမှန်အတိုင်းဖြေကြ၏။

ထိုလူများ၏စကားအရ ယွမ်ကျင်းသည် ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာပြီး ရွှေလက်စွပ်ကို ရောင်းချခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

စားသောက်စရာများ၊ အဝတ်အစားများ ဝယ်ယူသွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကွမ်းကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ချန်အန်းမြို့မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည့် လူများကို ခြေရာခံမိပြီ မဟုတ်ပါလား။

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူက ချန်အန်းမြို့စားကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

လက်ရွေးစင်ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ ယွမ်ကျင်း
အားတွေ့ခဲ့ရသည့် အရပ်ဆီသို့ ခရီးပြင်းနှင်လေတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

နေခြည်အားပျော့သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု ချဉ်းနင်းဝင်
ရောက်လာလေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ပေါများလှသည့် တောင်ခြေအရပ်တွင်
အမှောင်ထုသည် ပို၍လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဝမ်းစန်း၊ ယွမ်ကျင်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့သည် တောအုပ်
ထဲမှဖြတ်ကာ ခြေလျင်ခရီးနှင့်နေကြသည်။

သူတို့သည် နံနက်ပိုင်းက ခရီးတထောက် နားခွဲကြသေး၏။
ထို့နောက်...

ခရီးတွင်အောင် သွားကြမည်ဟု ယွမ်ကျင်းက ဆိုသဖြင့်
မနားဖြစ်ကြတော့ချေ။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၄၅

မိုးချုပ်စပြုလာရာ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မလွယ်တော့ပါချေ။
ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားနေသည့် ယွမ်ကျင်းက ခြေလှမ်းရပ်
လိုက်ပြီး...

“တို့ ခဏနားကြမယ်၊ လထွက်မှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး ဝမ်းသာသွား၏။

တောအုပ်အတွင်းရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုတွင် အနားယူရန်
ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

အမှောင်ထု လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေခြင်းကြောင့် ဝမ်းစန်းက..

“အစ်ကိုကြီး မီးပုံတစ်ခု ဖိုလိုက်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”
ဟုပြောလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

“အင်း...သည်လောက်ခေါင်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှ ရောက်
လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မီးဖိုရင်လည်း ဖိုလိုက်ပါ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့သည် ထင်းခြောက်များ ရှာ
ဖွေကာ မြေကွက်လပ်တွင် မီးပုံတစ်ခုဖိုလိုက်ကြသည်။

မီးဖိုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်း

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်တစ်ခုလုံး လှင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အေးစိမ့်မှု လွှမ်းမိုးနေသည့် တောအုပ်အတွင်းဝယ် အနွေး
ဓာတ်ရလာလေသည်။

ထိုစဉ်...

ယုန်ကလေးများ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည့်လုံလွေက...“ယုန်ကလေးတွေကို လိုက်ဖမ်းပြီး မီးကင်စားရရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူက ယွမ်ကျင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်းက ဘာမှမပြောသဖြင့် အားတက်သွား၏။

ထိုင်ရာမှထကာ ချက်ချင်းပင် ယုန်ကလေးများကို လိုက်
လံဖမ်းဆီးတော့၏။

လုံလွေသည်မြင်ကွင်းမျှ လှစ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွား၏။

ယွမ်ကျင်းက...

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားနဲ့”

ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

ကြာပါချေ။

လုံလွေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၄၇

သူ့လက်ထဲ၌ ယုန်လေးကောင်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အားလုံး ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

ယုန်သားမှာ အလွန်ချိုသည် မဟုတ်ပါလား။

လုံလွေကပင် ယုန်လေးကောင်ကို မီးကင်လိုက်၏။

ယုန်သားကင်အနံ့မှာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

လုံလွေက...

“စားလို့ရပြီ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက တစ်ယောက်တစ်ကောင်စီ ပေးလိုက်လေ၏။

အသက်လုကာ ပြေးလွှားနေရသည့်ကြားမှ ပျော်ရွှင်စရာ
တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယုန်သားကင်၏အနံ့မှာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေပေသည်။

သူတို့သည် ယုန်သားကင်ကို စားသောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ်...

“မွှေးလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကော မစားရဘူးလားဗျ”

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့သည် စကားသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ...

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။
ထိုလူသည် အညိုရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်၌ သံကွင်းတစ်ခုကို ကိုင်ဆွဲထား၏။
ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ပြုံးရွှင်နေလေသည်။
အပြုံးဓာတ်သည် လူတိုင်းအား ကူးစက်စေနိုင်လေသည်။
သို့သော်...

ယွမ်ကျင်းတို့ကား ပြုံးနိုင်ခြင်းမရှိကြတော့ပါချေ။
သူတို့၏မျက်နှာများ ရှုံ့မဲ့သွားကြလေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၄၉

သူတို့လွတ်အောင် ပြေးကြပါသော်လည်း မလွတ်ဘဲ သူတို့
နောက်သို့လိုက်လာသူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။
ထိုလူ၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ကာ ယွမ်ကျင်းမှာ လူတစ်
ယောက်အား သတိရလာလေတော့သည်။

“သေမင်းသံကွင်း”

ယွမ်ကျင်းက အသံထွက်၍ ရေရှုတ်လိုက်မိလေသည်။
ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ သေမင်းသံကွင်းပါဖူးပါ။ မင်း
တို့က ကျုပ်ကို သိနေကြတဲ့အတွက် အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ
မယ်၊ ကျုပ်နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ကြပါ”
ဟု ပြောလေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

လုံလွေက...

“ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ မုန့်ခြောက်တွေရှိလျက်နဲ့ ယုန်သွား
ဖမ်းမိတာပဲ”

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြော၏။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်ကလည်း မီးဖိုဖို့ ပြောမိတယ်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

ယွမ်ကျင်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ငါ့အပြစ်ပါ။ ငါက တားသင့်တာပေါ့”

ဟုပြော၏။

ကျီချူးက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

သူ၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံသည် သေမင်းသံ
ကွင်းပါဖုံး၏လက်နှစ်ဘက်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်ပါဖုံးသည် သံကွင်းလေးများကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြု
လေ့ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ကြားဖူးထား၏။သူ၏သေမင်းသံကွင်းလက်နက် ထိမှန်သွားသူမှာ အတွင်း
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရကာ သေဆုံးသွားတတ်ပေသည်။

ခြေထောက်ထိလျှင် ခြေထောက်ကျိုးသည်။

လက်ထိလျှင် လက်ကျိုးသွားတတ်သည်ဟု သတင်းကြီး
သည်။ ထို့အပြင်...ပါဖုံးသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားမဟုတ် အနက်ရောင်
သိုင်းသမားလည်း မဟုတ်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၅၁

ကျီချူး တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ယွမ်ကျင်းသည်
ပါဖုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...“မိတ်ဆွေကြီးပါဖုံး...ဘာကြောင့်များ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေး
ချင်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ငြိုးရန်စရှိ
ဘူးလို့ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ပါဖုံးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့လေးယောက်အား ခွေကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရန်ငြိုးရန်စမရှိဘူးဆိုတာတော့ ငါလည်း သိတာပေါ့၊ မင်း
တို့ကိုမိအောင် ဖမ်းပေးနိုင်ရင် ဆုငွေအများကြီး ရမယ်လေကွာ”

ဟု ပြော၏။

“ဗျာ”

ယွမ်ကျင်း ထိတ်လန့်သွား၏။

သူတို့အား ဖမ်းဆီးရန် ဆုငွေပါထုတ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် အခြေ
အနေပိုဆိုးလာပြီဟု နားလည်လိုက်၏။

ပါဖုံးက...

“မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ငါက
မင်းတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး၊ အေး မလိုက်ဘဲ ကလန်

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကဆန်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါလည်းမတတ်နိုင်ဘူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ သည်ကိစ္စကို သေသေချာချာစုံစမ်းပြီးမှ ကျုပ်တို့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သည်ကိစ္စဟာ အစကတည်းက မှားယွင်းနေတာပဲဗျ”

ပါဖိုးက...

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ဟုမေး၏။

ယွမ်ကျင်းက...

“သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ယင်းထန်းကိုသတ်တဲ့ တရားခံဟာ ကျုပ်တို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပါဖိုးက မဲ့ပြီးပြီးကာ...

“သူခိုးကတော့ ခိုးတယ်လို့ ဘယ်ပြောပါ့မလဲကွ”

ဟုပြောလေသည်။

လုံလွေက...

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ ကျုပ်တို့ တကယ်မသတ်တာဗျ”

ဝမ်းစန်းက အော်ပြောလိုက်၏။

ပါဖိုးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၅၃

“ငါ နားမလည်ဘူး၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အသေခံကြမလား၊ ကဲ ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုပဲ ရွေးပေတော့”

ဟုပြော၏။ သူသည် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အား ပြင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ပြတ်သားစွာ ချထားသောအသွင်ရှိ၏။

ယွမ်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ပါဖိုးကိုကြည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့ တောင်းပန်လို့မရရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့မလုပ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သေချင်သေသွားပါစေ၊ တရားခံအစစ်ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲဗျ”

ပါဖိုးက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ ခုခံဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည့် ကျိချူးသည် ပါဖိုးလှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက်ထုတ်ယူကာ လက်ဦးအောင် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ပါဖိုးသည် သံကွင်းလေးနှစ်ခုထုတ်ယူကာ ပစ်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ကျိချူးပစ်ပေါက်လိုက်သည့် ဓားမြှောင်သည် ပါဖိုး၏

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝဲဘက်ပရုံး၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

ပါဖုံး မသဲမကွဲ ညည်းညူကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။ အမှန်တော့ ကျိချူးသည် ပါဖုံးနှင့် ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပါချေ။

လက်ဦးမှုယူကာ တိုက်ခိုက်နိုင်၍သာ ယခုလို အောင်မြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ယွမ်ကျင်းတို့လေးယောက်စလုံး စုပေါင်းတိုက်ခိုက်လျှင်ပင် ပါဖုံးနှင့် လက်ရည်ညှိရုံမျှသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ပါဖုံး၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွား၏။

သူက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ယွမ်ကျင်းတို့ ယုံကြည်ထားကြ၏။

သို့သော် ပါဖုံးသည် ထပ်ပြီးတိုက်ခိုက်လာခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ယွမ်ကျင်းတို့ကို ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ သတိထားနေကြ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချာခန့်လှည့်ကာ အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွား၏။

အမှန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၅၅

တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းပင် ပါဖုံး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ယွမ်ကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကံကောင်းလို့”

ဟုညည်းညူလိုက်၏။

ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေတို့နှင့်အတူ ကျိချူးကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျိချူး၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

“သူက တိုက်ခိုက်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်က လက်ဦးအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ရတာ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ယွမ်ကျင်းက...

“ညီလေးသာ လက်မဦးရင် မလွယ်ဘူး၊ ပါဖုံးကို တို့လေးယောက်ပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်တာတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြော၏။ ကျိချူးက...

“အစ်ကိုကြီး သူဟာ ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တဲ့ဓားကို ရှောင်နိုင်မှာပေါ့၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတိုက်လိုက်ရင် အနိုင်တောင်ရဦးမယ်၊ အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလို့ သူထွက်ပြေးသွားတာပါ”

ယွမ်ကျင်းက...

“ထားပါတော့လေ၊ သူရောက်လာတယ်ဆိုကတည်းက တို့အတွက် မလုံခြုံတော့ဘူး၊ ညတွင်းရင်း ခရီးဆက်ရင်ကောင်းမယ်”

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟုပြောလိုက်လေသည်။
 ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့ ကန်ကွက်ခြင်းမပြုကြပါချေ။
 ပါဖုံး ရောက်လာသည်ဆိုလျှင် အခြားသူများလည်း ရောက်
 လာနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။
 သူတို့သည် မီးပုံကို ငြိမ်းပစ်လိုက်ကြသည်။
 ထို့နောက်...
 မြေကွက်လပ်ကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။
 ထိုအချိန်တွင် လဝန်းသည် အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီ
 ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်ဝယ် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေလေသည်။
 လရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေလေ
 သည်။
 အေးမြသော ညလေများ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသည်။
 အဝေးဆီမှ မီးကွက်အော်သံများ ကြားနေရလေသည်။
 ယွမ်ကျင်းတို့လေးယောက်သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြား
 မှဖြတ်ကာ ရှေ့ဆီသို့ တက်သုတ်နိုင်နေကြလေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၅၇

တောသည် တစ်စထက်တစ်စ နက်ရှိုင်းလာလေသည်။
 သစ်ပင်ချုံနွယ်များလည်း တစ်စထက်တစ်စ ထူထပ်လာ
 သည်။

ထို့ကြောင့်...
 ယွမ်ကျင်းက...
 “တောနက်တယ်၊ မြေတွေ ကင်းတွေ သတိထားကြဟေ့”
 ဟုပြောကာ သတိပေးရလေသည်။
 ဝမ်းစန်း၊ လုံလွေနှင့်ကျိချူးတို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။
 သိုင်းသမားများပီပီ အသင့်ဆောင်ထားသည့် အသက်
 ကယ်ဆေးများ၊ အဆိပ်ဖြေဆေးများ သူတို့ထံရှိမနေတော့ပါ။
 ချန်အန်းမြို့စားဂေဟာတွင် အဝတ်အစားလဲပေးစဉ်က မြို့
 စား၏လူများက အားလုံးယူထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...
 စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။
 တောနက်လျှင် မြေဆိုးများ ခိုအောင်းနေတတ်သည် မ
 ဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် သတိကြီးစွာထားကာ သွားနေခြင်းကြောင်း
 ခရီးမတွင်တော့ပါ။

အတန်ကြာ သွားမိလျှင် လဝန်းသည် ကောင်းကင်အထိ

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်းသစ်ပင်များကြားမှ တွေ့ရလေသည်။

ညသန်းခေါင်အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြချေပြီ။

အနားယူလိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

ကျိချူးက...

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့နား”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

လုံလွေက သတိပေးလိုက်သည်။

ကျိချူးက နားစွင့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လာကြပြီ၊ လူသုံးယောက် ဖြစ်ဖို့များတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ပါဇုံးက မကျေနပ်လို့ သူ့အဖော်တွေခေါ်ပြီး လိုက်လာတာထင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့အား ဖမ်းဆီးသုတ်သင်မည့်သူများ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၅၉

လိုက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အဖမ်းခံမည်လော။

သို့မဟုတ်...

ခုခံ တိုက်ခိုက်မည်လော။

ရွေးချယ်စရာလမ်းမှာ များများစားစား ရှိလှသည် မဟုတ်

ပါချေ။

ယွမ်ကျင်းက...

“ပြေးစို့ အရှေ့ဘက်တည့်တည့်ကို ပြေးကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

လုံလွေ၊ ကျိချူးနှင့်ဝမ်းစန်းတို့ နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

မြွေများ ကင်းများကို မမူနိုင်ကြတော့ချေ။

မြွေဆိုးထက် ကြောက်စရာကောင်းသူများ နောက်မှလိုက်လာကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့ကာ တအားပြေးသွားကြ၏။

အမှောင်ရိပ်လွှမ်းမိုးနေသည့်အပြင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်လှရကား မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်ကာ လဲကျကြလေသည်။

သို့သော်...

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဒဏ်ရာအနာတရ ရမည်ကို မမူအားဘဲ လဲကျလျှင် ချက်ချင်း လူးလဲထကာ ပြေးရပြန်သည်။

အသက်လုကာ ပြေးရခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ပြေးလွှားသွားပြီး မကြာမီ နောက်ကျောဘက်မှ အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။

လုံလွေက...

“သူတို့ တစ်စထက်တစ်စ နီးလာပြီ၊ လူသုံးယောက်ဆိုတာ သေချာတယ်ဗျ”

ဟု ပြေးလွှားရင်း ပြောသည်။

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ပါချေ။

ရှေ့သို့သာ ဆက်ပြေးကြသည်။

သူတို့၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများစွဲလွှဲလာလေသည်။

အလွန်အမင်း ပင်ပန်း၍ မောပန်းနွမ်းနယ်လာကြသည်။

ထို့အတူ...

သူတို့ပြေးနေသော အပြေးနှုန်းကလည်း လျော့ကျလာလေသည်။

“မင်းတို့ ပြေးလို့လွတ်မှာလား”

နောက်ကျောဘက်စီမှ အော်ငေါက်သံများ ကျယ်လောင်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၆၁

စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

လိုက်လာသူများသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေတော့သည်

ရှေ့ဆက်ပြေးနေလျှင်လည်း လွတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ယွမ်ကျင်းက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

အံတင်းတင်းကြိုက်ကာ...

“ပြေးလို့မလွတ်တဲ့အတူတူ ရင်ဆိုင်ကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

ပြန်လည်ရင်ဆိုင်စရာ သူတို့တွင် လက်နက်မရှိပါချေ။

ကျီချူးတစ်ယောက်သာလျှင် ချန်အန်းမြို့မှ ထွက်ပြေးလာ

စဉ် မြင်းလှည်းဘေး၌တင်ထားသည့် အစောင့်တစ်ယောက်၏ ဓားကိုခိုးယူလာခဲ့သဖြင့် ဓားမြှောင်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကျီချူးထံ၌လည်း ဓားမြှောင်မရှိတော့ချေ။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ တုတ်များ၊ ခဲများ ရှာဖွေလိုက်

ကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အား”

အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ကျိချူးတို့ ထိတ်လန့်သွား၏။

လှည့်ကြည့် လိုက်မိကြလေသည်။

ထိုအခါ...

ယွမ်ကျင်း မြေပေါ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူနှင့်မလွမ်းမကမ်းရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ မြွေဆိုးတစ်ကောင်ဝင်သွားသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ယွမ်ကျင်းသည် ရရာလက်နက်ရှာဖွေရင်း မြွေကိုက်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

“အစ်ကိုကြီး”

ကျိချူးတို့ အထိတ်တလန့်အော်ကာ ပြေးသွားကြလေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“ငါ့ကို မြွေကိုက်ခံလိုက်ရပြီ၊ သွေးကြောပိတ်ထားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုပြောလေသည်။

ဝဲဘက်ခြေထောက်၌ မြွေကိုက်ခံရသဖြင့် ဝဲဘက်ခြေ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၆၃

ထောက်မှ သွေးကြောများ ပိတ်ထားလိုက်လျှင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်မည်ကို မစိုးရိမ်ရတော့ပါ။

သို့သော်...

သွေးကြောပိတ်ထားခြင်းကြောင့် ယွမ်ကျင်းသည် တိုက်ပွဲအတွင်း၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကျိချူး၊ ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကျိချူးက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အစ်ကိုကြီး အသက်အန္တရာယ်က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် သွေးကြောပိတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြော၏။ တဆက်တည်းပင် ယွမ်ကျင်းအား လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ချလိုက်၏။

ယွမ်ကျင်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

ဝဲဘက်ခြေထောက်မှာ ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းပမာ ဖြစ်သွား၏။

ထို့အတူ လှုပ်ရှား၍ မရတော့ပါချေ။

ယွမ်ကျင်းက...

“ငါ စိတ်မကောင်း...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ ကျိချူးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကိုကြီး စကားမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ရှင်းပါ
မယ်”

ဝမ်းစန်းနှင့် လုံလွေတို့ကလည်း ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ယွမ်ကျင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်ကို လ
ရောင်ထိုးကျနေခြင်းကြောင့် တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ကျိချူးက...

“ကဲ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က အစ်ကိုကြီးကို စောင့်ရှောက်
ထားကြပါ၊ ကျွန်တော်က ရန်သူကို လှည့်စားပြီးခေါ်ထုတ်သွားပါ
မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။

“ညီလေး”

“ညီလေးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ကပျာကယာ တားဆီးကြလေသည်။

ကျိချူးက...

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကဲ ကျွန်တော်သွားတော့

မယ်”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၆၅

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူက လုံလွေတို့၏ရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

လုံလွေနှင့်ဝမ်းစန်းတို့နှစ်ယောက်သည် ထပ်မံတားဆီးနိုင်

ခြင်းမရှိကြတော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ကျိချူးသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကျိချူး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

အားလုံးက တားဆီးလိုက်ကြပါသော်လည်း မရတော့ပါ။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူသည် နောက်မှလိုက်လာနေသူများ လာနေရာဘက်ဆီ

သို့ ဦးတည်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ငါတို့ညီလေးကတော့ တကယ်ချီးကျူးစရာကောင်းတယ်

ဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံလွေနှင့်ဝန်းစန်းတို့ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျီချူးသည် သူတို့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အနစ်နာခံကာ ထွက်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယွမ်ကျင်းက...

“တို့ သည်မှာပဲ စောင့်နေကြမယ်၊ ရန်သူတွေကို လှည့်စား ခေါ်ထုတ်သွားပြီးရင် သူပြန်လာမှာ”

ဟု ပြော၏။

ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

ကျီချူးသည် ရန်သူလက်မှ လွတ်ဖို့မလွယ်ကြောင်းကို လည်း သူတို့က ရိပ်မိထားကြသည်။

အဖမ်းခံရသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျီချူး ဖော်ပြောမည် မဟုတ် ပါ။ လောလောဆယ် ဘေးရန်ကင်းနေကြမည်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ဤနေရာ၌ ကျီချူးပြန်ရောက်လာသည်အထိ စောင့်နေရ မည်မှာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သူတို့သိထားကြသည်။

အကယ်၍ ကျီချူးအား ရန်သူက ဖမ်းမိသွားသည်ဖြစ်စေ၊ သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်ဖြစ်စေ သူတို့အား မတွေ့ရလျှင် ဤနေရာ သို့ လာရောက်ရှာဖွေကြဦးမည်ဖြစ်လေသည်။

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၁၆၇

လုံလွေက...

“အစ်ကိုကြီး သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ချင်းသာ နား လည်နိုင်တဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုခု လုပ်ထားပြီး ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ အစ်ကိုကြီး မြွေဆိပ်ကို ကုသဖို့လည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်၏။

လုံလွေကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ သည်မှာဆက် စောင့်နေမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး၊ ကျီချူးရဲ့စေတနာကို မထောက်ရှုသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

ယွမ်ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

အခြေအနေအရ ထွက်မသွား၍မဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း အမှတ် အသားတွေ လုပ်ထားလိုက်ပါ၊ တစ်မိုင်လောက်ရောက်တိုင်း အမှတ် အသားတွေ လုပ်သွားကြတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် သူက ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်လာနိုင်မှာပါပဲ၊ ကဲ ကဲ သွားကြပါစို့”

ဟုပြော၏။

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံလွေနှင့်ဝမ်းစန်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြ၏။

လုံလွေက...

“အစ်ကိုကြီးကို ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်”

ဟုပြော၏။

ဝမ်းစန်းက...

“ကောင်းပြီ ကျုပ်က ညီလေးကိုချူးအတွက် အမှတ်အ
သားတွေလုပ်မယ်”

စကားဆုံးလျှင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကောက်ယူပြီး နွယ်
ကြိုးအချို့ ဆွဲဖြုတ်ယူကာ ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

အချို့သော သစ်ကိုင်းကလေးများကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြက်
ခြေခတ်ပုံသဏ္ဌာန် ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

အချို့ကို ပူး၍ချည်နှောင်ကာ တစ်ချောင်းကအရှည် တစ်
ချောင်းက အတိုပြုလုပ်ထား၏။

အချို့ကိုမူ အကြီးတစ်ချောင်းတွင် အသေးနှစ်ချောင်းပူးကာ
ချည်နှောင်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မြေပေါ်တွင် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့်ပစ်ထားလိုက်၏။

ထိုနေရာသို့ ကျိချူးရောက်လာပါလျှင် သူတို့အား မတွေ့ရ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၆၉

သောအခါ လိုက်လံရှာဖွေပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ဝမ်းစန်းပစ်ချထားသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို
တွေ့သွားပေမည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်များ ချည်နှောင်ထားပုံကိုကြည့်ကာ အ
ဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြီး ဝမ်းစန်းတို့နောက်သို့ လိုက်သွားနိုင်ပေမည်။

ဝမ်းစန်းက တာဝန်ပြီးဆုံးသွားလျှင်...

“သွားဖို့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေက...

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို အားပြုထားပါ”

သူက ယွမ်ကျင်းအား ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်း၏ရှေ့မှ ဦးစွာ ထွက်သွားသည်။

ဝမ်းစန်းကနောက်မှ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ကံဆိုးသူ

လရောင်ဖြာကျနေသည်။

အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေသည်ဖြစ်သော်လည်း မိုးပေါက်ကျ ဆင်းလာသည်။

လရောင်ကြောင့် တောအုပ်အရှေ့ဘက်သို့ မသဲမကွဲ တွေ့နေရ၏။

ကျိချူး ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြေးလာခဲ့ရလေသည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ လူစုနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးရမည် ဖြစ်သည်။

သူ ပြေးချင်တိုင်း ပြေး၍ရမည်ကား မဟုတ်ပါ။

ခြေရာခံလိုက်လာသည့် ရန်သူများအား ကိုယ်ရောင်ပြကာ လှည့်စား ခေါ်ဆောင်သွားရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၇၁

ကျိချူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်နေရာကို ပြန်လည်ရှာဖွေနိုင်စေရန် တောအုပ်၏ အနေအထားကို မှတ်သားထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

အရှေ့ဘက်မှ လူရိပ်များထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင်လည်း...

“လာကြစမ်း”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်သည်။

လူရိပ်သုံးစုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာနေကြသည်။

ထိုသို့ ပြေးလွှားရင်းမှ ကျိချူးအနီးသို့ နီးကပ်စွာရောက်လာသည်။

ကျိချူး ပြုံးလိုက်၏။

အချိန်ကျပြီဟု နားလည်မိသည်နှင့်...

“သေပေတော့”

ဟု အော်ငေါက်လိုက်သည်။

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ပြေးလာသူများထံ ပစ်ပေါက်လိုက်
လေသည်။

“ဦး”

“ဒေါက်”

ဟူသောမြည်သံနှင့်အတူ ကျောက်ခဲသည် အရှိန်ပြင်းစွာပစ်
လွင့်သွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အား သွားမှန်၏။

ပြေးလာသူသုံးယောက်မှာ အလစ်တွင် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံ
လိုက်ရသဖြင့် ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

ကျီချူးက နောက်ထပ် ခဲတစ်လုံးကို လက်ထဲ၌ဆုပ်ကိုင်
ထားရင်း...

“သတ္တိရှိရင် လိုက်ခဲ့ကြ”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်...

လရောင်ဖြာကျနေသော မြေကွက်လပ်ဘက်သို့ ဖြတ်လိုက်
၏။

တဆက်တည်းပင် သူက တောင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွား
လေသည်။

မျက်စိမှုန်သူပင်လျှင် သူဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၇၃

နိုင်လောက်ပေသည်။

သူပြေးသွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဟိုမှာ..ဟိုမှာ”

“ပြေးပြီဟေ့”

“လိုက်..လိုက်”

လူသုံးယောက်၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောသံ
များကို ကျီချူးက ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ကျီချူးအား တွေ့မြင်သွားသည်နှင့်
အလွတ်မပေးဘဲ ကျီချူးနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြသည်။

ကျီချူးက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ အားကုန်ပြေးလွှားသွား
သည်။

သူက လွတ်အောင်ပြေးနေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ရန်သူသုံး
ယောက်သည်လည်း တကြွမ်းလို့ရှာလာကြတော့သည်။

အမှန်တော့ ကျီချူးက ပရိယာယ်ဆင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ရန်သူသုံးယောက်မှာ ကျီချူး၏ လှည့်စားမှုကို ခံလိုက်ရ
လေသည်။

ကျီချူးသည် ပြေးလွှားနေရာမှ ရုတ်ခြည်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်
လိုက်သည်။

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက်...

ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

အရှိန်ဖြင့်လည်း ကျောက်ခဲကို သူတို့ရှိရာသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်
လေသည်။နောက်မှ လိုက်လာသူသုံးယောက်မှာ ကျီချူး ယခုလို ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိကြပါချေ။

ကျီချူးက ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့ရမှ...

“ဟေ့..ဟေ့..သတိထားကြ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိပေးလိုက်ကြလေသည်။

ချက်ချင်းပင် လူစုခွဲကာ အလျင်အမြန် ရှောင်တိမ်းလိုက်
ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဇွတ်”

“အား”

လူတစ်ယောက်မှာ ရှောင်တိမ်းရာတွင် နောက်ကျသွားခြင်း
ကြောင့် နဖူးတည့်တည့်ကို ကျောက်ခဲမှန်ကာ ပက်လက်လန် လဲကျ
သွားလေတော့သည်။သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်သည် ထိုလူကို ဖေးမလိုက်ကြ
သည်။

အမုန်းခံပေဒါ(ပ) ❖ ၁၇၅

ထိုလူက လဲကျနေရာမှ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် လူးလိမ့်
ထရင်း...

“သူ့ကို မိအောင်ဖမ်းကြ”

ဟု အော်ပြောနေ၏။

ထိုအခါ...

အဖော်နှစ်ယောက်လည်း ထိုသူအား ထားပစ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ကျီချူးနောက်သို့ တရကြမ်း ပြေးလိုက်လာ
ကြလေတော့သည်။

ကျီချူး ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုလူများသည် ယွမ်ကျင်းတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သောနေရာကို အမှု
မထားနိုင်ကြတော့ချေ။သူ့နောက်ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လာနေကြပြီ မဟုတ်
ပါလား။

ကျီချူးလည်း သူတို့နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ရန်သူများသည် သူ့အား အလွတ်မပေးဘဲ ထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်လာကြလေတော့သည်။

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံများ အနောက်ဘက်တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့်...

လုံလွေနှင့်ဝမ်းစန်းတို့ ရွေ့သွားတိုး၍ ပြေးလာကြလေသည်။

ဝမ်းစန်းသည် ပြေးလွှားသွားရန် လမ်းတလျှောက်တွင် ကျီချူးလိုက်လာနိုင်စေရန်အတွက် အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ပေးသွား၏။

ပြေးရင်းပြေးရင်း ဆူဆူညံညံအသံများ ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ဝမ်းစန်း ဝမ်းသာသွား၏။

“ညီလေးကျီချူးက သူတို့တွေကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေမှာ ယွမ်ကျင်းကို ထမ်းပိုးကာ ပြေးနေရသည်ဖြစ်ရာ ရွေးသီးရွေးပေါက်များ ကျကာ မောပန်းနေလေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ ခဏနားကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟုပြော၏။

လုံလွေက သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ တို့ သိပ်ဝေးဝေးရောက်သွားရင် ညီလေး

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၇၇

ကျီချူးလိုက်လာရတာ အခက်တွေ့နေပါဦးမယ်”

လုံလွေက ယွမ်ကျင်းအား သူ၏ပခုံးပေါ်မှ ချလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီကာ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေနိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

ယွမ်ကျင်း သတိလစ်မေ့မြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြွေဆိပ်တက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လုံလွေနှင့်ဝမ်းစန်းတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့က ချက်ချင်းစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ ပြေးရင်းလွှားရင်း တိုက်မိဆောင့်မိသဖြင့် ပိတ်ထားသော သွေးကြောများ ပြန်လည်ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒုက္ခပဲ”

လုံလွေသည် လွှတ်ခနဲ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ဝမ်းစန်းက...

“မနက်မိုးလင်းလို့ မြွေဆိပ်ကို စုတ်မထုတ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင် အစ်ကိုကြီး အသက်ပြန်ရှင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ဆိုလေသည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုံလွေက...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက ခေါင်းကုပ်ကာ...

“ဆေးဆရာ လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

ဟု ကြံရာမရစွာ ပြောသည်။

လုံလွေက စိတ်ပျက်စွာဖြင့်...

“ဗျာ သည်လောက်နက်တဲ့ တောခေါင်ခေါင်မှာ ဘယ်လို
လုပ်ဆေးဆရာ တွေ့နိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလေသည်။

လုံလွေက ယွမ်ကျင်း၏ မြွေကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာဝမှ
နေပြီး အဆိပ်များကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် စုပ်ထုတ်ပစ်သည်။

ထိုအခါ...

ဝမ်းစန်းက သတိဝင်လာပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဆုတ်
ဖြကာ ယွမ်ကျင်း၏ဝဲဘက်ပေါင်၌ ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ကြိုးစား
လိုက်ကြပါသော်လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။

မြွေဆိပ်ဖြေဆေးတစ်ခုသာလျှင် ယွမ်ကျင်း၏အသက်ကို

အမုန်းခံပေဒါ(၁) ❖ ၁၇၉

ကယ်တင်နိုင်ပေမည်။

တစ်ခဏတာ ကြိုးစားပြီးမှ လုံလွေနှင့်ဝမ်းစန်းတို့ နှစ်
ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လုံလွေက...

“သုမားတော်တစ်ယောက် တွေ့မှဖြစ်တော့မယ်ဗျ”

ဟု ပြော၏။

ထိုသို့ပြော၍ အကြောင်းမထူးမှန်း သိသော်လည်း မနေ
နိုင်တော့ဘဲ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သေလည်။

ဝမ်းစန်းက ယွမ်ကျင်း၏မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီး ဝေး
ကြည့်နေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပြေးလာရင်းမှ ယွမ်ကျင်းတစ်ယောက်
မြွေကိုက်ခံရ၍ အသက်ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။

ဤကဲ့သို့ ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာကြောင့် သူတို့ဘာများ
တတ်နိုင်ကြပါမည်နည်း။

ထိုစဉ်...

“ဝမ်းစန်းသည် မည်သို့သော စိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“လူသတ်တရားခံအစစ်ကို မရမနေ ဖော်ထုတ်မယ်လို့
ကျုပ် ကတိသစ္စာပြုပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေကလည်း ဝမ်းစန်း၏ ဆိုလိုချက်ကို နားလည်သွားသည်။

သူက မဆိုင်းမတွပင်...

“ကျုပ်ကလည်း ကတိပြုပါလယ် အစ်ကိုကြီး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော ယွမ်ကျင်း၏မျက်နှာကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ မျက်နှာလွဲလိုက်ကြ၏။

ဤတွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တောနက်ကြီး ဖြစ်သည်။

လဝန်းထိန်ထန် သာနေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေခြင်းကြောင့်သာ တောအုပ်အတွင်း မှုန်ပျံ့လှ လရောင်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လဆန်း လဆုတ်ရက်များတွင် လရောင်ထိုးဖောက်နိုင်အံ့မထင်ချေ။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၈၁

နက်ရှိုင်းလှသော တောအုပ်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင် မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေ၏။

အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မီးရောင်ကြောင့် ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ မှင်တက်မိသွားကြလေသည်။

ပထမဦးစွာ သတိဝင်လာသူမှာလုံလွေဖြစ်သည်။

သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“မီးရောင်ပဲ”

ဟုပြောရင်း ထခုန်လိုက်၏။

ဝမ်းစန်းကလည်း...

“ဟုတ်တယ်၊ မီးရောင်ပဲ၊ မီးရောင်ရှိရင် လူရှိရမှာပဲကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုံလွေ ဝမ်းစန်းကိုကြည့်ကာ...

“ကျုပ်တို့သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟုမေးလေသည်။

ဝမ်းစန်း တွေဝေသွား၏။

သူတို့သည် လူတွေ မခံနိုင်ကြသူများပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

တွေ့မြင်သူတိုင်းနီးနီး သူတို့အား ဒုက္ခပေးမည့်သူများသာ

ဖြစ်ပေမည်။

လုံလွေက...

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု ထပ်မေး၏။

ဝမ်းစန်းက...

“တစ်ယောက်ယောက်က တို့ကိုတွေ့သွားရင် ဒုက္ခပေးမှာ

ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုံလွေ သက်ပြင်းချကာ...

“အစ်ကိုဝမ်းစန်း...ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်နေတာ ပိုဆိုးပါ

တယ်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် ကျုပ်တို့ကြိုးစားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းစန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
လေသည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးယွမ်ကျင်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ်
က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ တို့ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုံလွေ ဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ယွမ်ကျင်းအား ပခုံးပေါ်သို့ ထမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်...

မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခပ်သွက်

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၈၃

သွက်လျှောက်သွားလေသည်။

ဝမ်းစန်းက ရှေ့မှသွားသည်။

လုံလွေက နောက်မှလိုက်သွားသည်။

ဝမ်းစန်းသည် အန္တရာယ်ရှိမရှိ သိနိုင်အောင် ရှေ့မှနေ၍

ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

လုံလွေက နောက်ဘက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်ပါသွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကို ကွေ့ပတ်

ကာ လျှောက်သွားမိကြသည်။

အတန်ကြာလျှောက်သွားမိလျှင် ချယ်ရီပန်းရနံ့များ မွှေး

ပျံ့နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ...

အဆုတ်လိုက် အခဲလိုက်ပွင့်နေသည့် ချယ်ရီပန်းတောကြီး

တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မီးရောင်သည် ချယ်ရီတောထဲမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်
ပေသည်။လုံလွေတို့သည် ချယ်ရီပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ကာ မီး
ရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦးတည်သွားကြ၏။

ချယ်ရီပင်များကြားမှ ဖြတ်သွားစဉ် မီးရောင်သည် နီးလာ

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်၊ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ဖြစ်နေ၏။

အချိန်အတန်ကြာ သွားမိသည့်တိုင် မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေသည့် နေရာဆီသို့ မရောက်နိုင်ကြဘဲဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းစန်းသည် သွားနေရာမှ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဝမ်းစန်းဘက်သို့ ပြည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

“အခုအချိန်လောက်ဆိုရ တို့တတွေဟာ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေတဲ့နေရာဆီကို ရောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“ငါတို့ မီးရောင်ရှိတဲ့နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ မရောက်သေးတာ

လဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

လုံလွေက...

“မီးရောင်က တစ်နေရာထဲမှာမနေဘဲ ရွေ့လျားနေလို့လား

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၈၅

မှမသိတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

မီးရောင်မှာ တစ်နေရာတည်းမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပေ

သည်။

ရွေ့လျားသွားနေခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။

“တစ်နေရာထဲက ထွက်ပေါ်နေတာပဲ”

ဝမ်းစန်းက ပြောလိုက်သည်။

လုံလွေက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့သွားနေတာ ကြာပြီ၊

အခုထိ မရောက်နိုင်သေးဘူး”

ဟု ပြော၏။

ရုတ်တရက်...

ဝမ်းစန်းသည် အတွေးတစ်ခု ရလာသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး...

“ဟုတ်ပြီ...ဒါပဲဖြစ်မယ်”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေက...

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာများလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းစန်းက...

“ကျုပ်တို့ ဝင်္ကံပါလဲ ရောက်နေပြီ”

“ဗျာ...ဝင်္ကံပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်္ကံပါလဲ ရောက်နေပြီ”

ဝမ်းစန်းက ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့က မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေတဲ့ အရပ်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တို့သွားတဲ့အခါ မီးရောင်က ဝေးသွားလိုက် နီးလာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်ဖြစ်နေတာ တစ်ခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မီးရောင်ဆီကိုမရောက်နိုင်အောင် တားဆီးထားတဲ့ ဝင်္ကံပါလဲမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဗျာ”

လုံလွေမှာလည်း ယခုမှ သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းစန်းက...

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၈၇

“ဝင်္ကံပါလဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နေရာကိုရောက်အောင် သွားဖို့မလွယ်တော့သလို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ လမ်းပျောက်နေပြီ”

လုံလွေက စိတ်ပျက်စွာဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းစန်းက သက်ပြင်းချကာ...

“ဝင်္ကံပါကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“သေချင်ပြီထင်တယ်”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းစန်းနှင့်လုံလွေတို့ ရင်ထိတ်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းစန်းက အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဝင်္ကံပါကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုလို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ

ကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုံလွေက...

“ဝင်္ကံပါ တည်ဆောက်တတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ခေမာမ

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးယွမ်းကျင်းရဲ့ ဝေဒနာကို ကုသပေးဖို့ သူ့ဆီမှာပဲ အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

ဟု ပြော၏။

ဝမ်းစန်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူသည် ဦးခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်မေ့သွားတယ်၊ သူ့ကို တောင်းပန်ရမှာ

ပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် မီးရောင် ထွက်ပေါ်လာရာဘက်ဆီသို့ မျက်နှာမူ လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး သည်နေရာကို ရောက်လာကြပါတယ်၊ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက် ခြွေဆုံးကိုက်ခံရလို့ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပါတယ်၊ အကူအညီပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“သည်က ထွက်သွားစမ်း၊ လာချင်တိုင်းလာ သွားချင်တိုင်း သွားလို့ ရတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး ထွက်သွားစမ်း”

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၈၉

အေးတိအေးစက် တုံ့ပြန်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ် စကားကို နားထောင်ရင်း ဝမ်းစန်းက...

“အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပဲ၊ အသက်ငါးဆယ် နီးပါးလောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ အတွင်းအားကတော့ တော်တော်ထက် မြက်တယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

လုံလွေမှာ ဝမ်းစန်း၏စကားကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့်ကြားမှ အမျိုးသမီးကြီးက မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့်...

“ခင်ဗျားတော်တော်ကြီးကျယ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားဆီကို လာချင် လို့ လာတယ် ထင်နေသလား၊ သွားမယ်၊ စိတ်ချ၊ သည်လိုနေရာမျိုး တစ်သက်လုံး မလာဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ သည်။

ဝမ်းစန်းမှာ လုံလွေကို မတားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ”

ဟုလည်း ရင်ထဲ ကြိတ်ပြီး ညည်းညူလိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဦး”

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝမ်းစန်းက...

“သတိထား”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

လုံလွေသည် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူနောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဖြန်း”

မြည်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

လုံလွေမှာ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျသွားလေ၏။

သူ၏ပခုံးပေါ်၌ ထမ်းထားသော ယွမ်ကျင်းကိုလည်း လွှတ်
ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့၏။ယွမ်ကျင်း ဖြေပေါ် ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ကပျာက
ယာဖမ်းယူရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ထိုအချိန်မှာပင် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုသည် ယွမ်ကျင်းအား
ပွေ့ချီကာ ချယ်ရီပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွား
တော့သည်။

လုံလွေနှင့် ဝမ်းစန်းတို့နှစ်ယောက် ငိုငံသွားကြသည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၉၁

ယွမ်ကျင်းသည် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိနိုင်သော လူတစ်
ယောက်၏လက်ထဲ ပါသွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

လုံလွေနှင့် ဝမ်းစန်းတို့ သတိဝင်လာကြပြီး ပြိုင်တူ အော်
ခေါ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်...

ယွမ်ကျင်းကို ခေါ်သွားသူနောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေး
လိုက်သွားကြသည်။ယွမ်ကျင်းအား ပွေ့ချီသွားသည့် အရိပ်မည်းမည်းကြီးသည်
ချယ်ရီပင်များကြား တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွား၏။ဝမ်းစန်းနှင့် လုံလွေတို့က ပြေးလွှားကာ လိုက်ပါသွားကြ
၏။

သို့သော်...

ထပ်မံ မတွေ့ရတော့ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွား၏။

ဝမ်းစန်းနှင့် လုံလွေတို့သည် အားစိုက်ကာ ပြေးလိုက်သွား
ကြပါသော်လည်း ချယ်ရီပင်များကြား၌ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသည်
ကို သတိပြုမိလျှင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူးက ဒေရာသောပါး ပြေးလွှားနေလေသည်။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ချွေးများ စိုရွှဲနေ၏။
သူသည် ပြေးလွှားရင်း အားအင်ကုန်ခမ်းကာ မောပန်းနွမ်း
နယ်လာသည်။

“သည်အတိုင်းဆို ငါလွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါ့မလား”
သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း သံယဇ်တံများပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ
သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ရန်သူများ၏လက်မှ သူလွတ်အောင် ပြေးရပေမည်။
မပြေးနိုင်လျှင် ရန်သူ့လက်ချက်မိကာ အသက်ဆုံးရှုံးရပေ
လိမ့်မည်။

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် သေမင်းသံကွင်း ပါဖုံး ဒဏ်ရာရခဲ့
သည်။ အမည်မသိသူတစ်ယောက်လည်း ဒဏ်ရာရခဲ့သေးသည်။

ထိုလူများသည် သူ့အား စိမ့်ညက်ညက် အမှုန့်ချေပစ်ကြ
မည်မှာ အလွန်ပင်သေချာနေပေတော့သည်။

ကျိချူးသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အားတင်းပြီး ရှေ့သို့ ဆက်၍ ပြေးလွှားသွားတော့
သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၉၃

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေ၏။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

အဝေးဆီမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

မကြာမီ မိုးလင်းပေတော့မည်။

ကျိချူးသည် အနားမပေးဘဲ တကြောင်း ပြေးလွှားနေ၏။

သူသည် ပြေးလွှားနေရင်းမှ ထိတ်လန့်လာလေသည်။

“အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာရင်တော့ ငါထွက်ပြေးလို့ သူ
တို့လက်က လွတ်တော့မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ညည်းညူမိ၏။

သဘာဝတရားကို မည်သူမျှ လွန်ဆန်နိုင်ကြလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။

နေ့အချိန်ကျလျှင် ညဘက် ရောက်လာမည် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ...

ညအချိန်ကုန်လျှင်လည်း နေ့ဘက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျိချူးသည် ယခုလို ဆက်ပြေးသွားနေ၍ မဖြစ်မှန်း နားလည်မိ၏။

သူသည် သက်ပြင်းချရင်း...

“ငါ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်ပြီးတော့ ပုန်းနေမှပဲ”

ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့်...

သူက ပုန်းကွယ်စရာ နေရာအား ရှာလိုက်လေသည်။

သူသည် ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားရာ အရှေ့ဘက်၌ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျိချူးက ရွာထဲ ပြေးဝင်ရန် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်ကာ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက ရွာကလေးဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လာသူသုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူများသည် အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လာနေကြ၏။

သူတို့သည် တစ်စထက်တစ်စ ကျိချူးနှင့် နီးကပ်လာကြ

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၉၅

သည်။ ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာတော်သူများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်တော့ပေသည်။

ကျိချူးက ရွာထဲသို့ ဦးတည်၍ ပြေးသွားလေ၏။

နံနက် မိုးစင်စင် လင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

ရွာကလေးမှာလည်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ရွာသူရွာသားများ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် လူစိမ်းတစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကို မြင်လျှင် တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ကျိချူး၏နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသူများကို တွေ့လျှင်ကား ထိတ်လန့်ကာ ချက်ချင်းရှောင်တိမ်းသွားကြတော့သည်။

ကျိချူးသည် ရွာထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

သူ၏ရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် လယ်တဲတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျိချူးသည် စဉ်းစားမနေတော့ချေ။

လယ်တဲဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ကောက်ရိုးပုံကြီး တစ်ခုအတိုင်း

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့ အဝင်းတိုးဝင်ကာ ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

ကောက်ရိုးပုံအတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်
ချောင်းကြည့်နေလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
၏။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သေမင်းသံကွင်း
ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူဝတ်ဆင်
ထားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်သွင်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင် ရှိကြ
သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်လုံးမှာ ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူများ ဖြစ်
၏။

ထို့အပြင်...

တစ်ယောက်၏နဖူးတွင် နီရဲသော ဘုသီးကြီးတစ်လုံး ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျိချူး ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူက ကျောက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းကာ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၁၉၇

ပါးနှင့်အတူ ပါလာသူနှစ်ယောက်မှာ ပါးကဲ့သို့ ထင်
သလိုနေ ထင်သလိုသွားကာ သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေ
ကြသည့် ကျားညီနောင် ဖြစ်လေသည်။

ပါးနှင့် ကျားညီနောင်တို့သည် ဗေဒါဝါးဖော်ထက် သိုင်း
ပညာ အဆင့်မြင့်မားသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ပါးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သည်အနားမှာပဲ ပျောက်သွားတာကွ”

ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျားညီနောင်က ခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်ကြ
သည်။

ကျိချူး၏လက်ချက်ခံရသူမှာ ကျားညီနောင်အနက် ကျား
ကြီးဆိုသူ ဖြစ်၏။

ကျားကြီးက...

“ခွေးကောင်လေး၊ မိချားမိလို့ကတော့ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်
လိုက်မယ်”

ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ကြုံးဝါးနေသည်။

ကျားလေးက...

“သည်ကောင် ဝေးဝေး မပြေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ကောက်ရိုးပုံ
ထဲ ဝင်ပုန်းနေတာ ဖြစ်မယ်၊ ရှာကြည့်ကြရအောင်”

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့တိုးလာသည်။

ကောက်ရိုးဆွသည့် ခက်ရင်းခွတစ်ခု အဆင်သင့် တွေ့ရသဖြင့် ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲ ထိုးဆွရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွာသားများသည် ဟိုမှသည်မှ ခေါင်းပြူကြည့်ရင်း ရဲတင်းသူအချို့က စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ထွက်လာနေကြ၏။

ကျားလေးက ခက်ရင်းခွဖြင့် ထိုးဆွမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှလွတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျီချူး တွေးမိသည်။

သူသည် ဇောရွေးများ ပြန်လာလေသည်။

ခက်ရင်းခွဖြင့် ထိုးစိုက်ခြင်း ခံရလျှင် မချိမဆံ့ အသက်ထွက်ရပေမည်။

မထူးတော့သည့် အတူတူ အပြင်ဘက်ထွက်ကာ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ်...

“မလုပ်နဲ့”

ကျားကြီးက လှမ်းပြီး ဟန့်တားလိုက်သည်ကို ကြားရ၏။

ကျားလေးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

ဟု လှည့်မေးလေသည်။

အမုန်းခံဗေဒ(ပ) ❖ ၁၉၉

ကျားကြီးက...

“သည်ကောင်လေး ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုရင် အပြင်ဘက် ထွက်လာအောင် နည်းလမ်းကောင်းကောင်း ရှိနေလို့ကွ”

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ကျားလေး ပြုံးလိုက်၏။

ကျီချူး၏လက်ချက်ကြောင့် ခဲလုံး နဖူးမှန်ခဲ့သဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမှန်းသိ၏။

ကျီချူးသည် ကျားကြီးအတွက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု သဘောထားလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ၊ အစ်ကိုကြီး ကြိုက်သလို လုပ်ပါ”

လက်ထဲမှ ခက်ရင်းခွကို လွှတ်ချကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ကျားကြီးက သွားဖြိုကာ ရယ်မောလိုက်၏။

ကောက်ရိုးတစ်ဆုပ်ယူကာ မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးခတ်၍

ရှို့လိုက်၏။

သူ၏လက်ထဲမှ ကောက်ရိုးများ မီးလောင်သွားလေ၏။

ကျားကြီးက ရယ်မောရင်း ရှေ့သို့ လှမ်းလာလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ချောင်းကြည့်နေသည့် ကျီချူး မြင်လျှင်

မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ၊ သူက ငါ့ကို အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်း
မလိုတိုး”

ဟု တွေးမိသည်။

ကောက်ရိုးပုံထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟေ့..ဟေ့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ရွာကို မီးရှို့တော့ မလိုလား”

“မတရား မလုပ်နဲ့ဟေ့၊ ကျုပ်တို့ လက်မခံဘူး”

ရွာသူရွာသားများသည် ဓားလုံ၊ ခက်ရင်းခွ စသည့် လက်
နက်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ စုရုံးရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ကောက်ရိုးပုံကို မီးရှို့လိုက်လျှင် တစ်ရွာလုံး ကူးစက်လောင်
ကျွမ်းသွားနိုင်ခြင်းကြောင့် ရွာသူရွာသားများ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ
ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ကာ တားဆီးလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျားကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ရွာသူရွာသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြိမ်းမောင်းလိုက်
သည်။

ရွာမီးလောင်မည့် အဖြစ်ကြောင့် ရွာသူရွာသားများသည်

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု မရှိကြတော့ချေ။

ကျားကြီးတို့အား တားဆီးရန် ရှေ့တိုးလာကြလေသည်။

ကျားကြီး ဒေါပွသွား၏။

သူ့အား တားဆီးရကောင်းလားဟူ၍ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်
တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ပါဖုံးက အချိန်မီ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ သူတို့ရွာ မီးလောင်ခံရမယ်ဆိုရင် သူတို့ သေရမှာ
ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကော သည်လူအုပ်ကြားထဲက လွတ်ပါ
မလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ကျားကြီး ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

မှန်ပေသည်။

ရွာသူရွာသားများ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ကြပါလျှင် သူတို့လည်း
လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ပါဖုံးက...

“သွားစို့ သည်ကောင်လေး ရွာထဲက မထွက်ဘဲ နေနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရွာပြင်မှာ လူခွဲပြီး စောင့်ကြမယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ကျားကြီးနှင့် ကျားလေးတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသော်

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ကျားကြီး လွင့်ပစ်ခဲ့သည့် မီး
လောင်နေသော ကောက်ရိုးစည်းကို ငြိမ်းသတ်ပစ်လိုက်ကြလေ
သည်။

“ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ ဘယ်သူလဲ ထွက်လာခဲ့ပါ”

ဟု အော်ခေါ်ကြသည်။

သို့သော်...

တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ထွက်လာခြင်း မရှိချေ။

ရွာသူရွာသားများ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ကောက်ရိုးပုံကို
ထိုးဆွမွေနှောက်ကာ ရှာဖွေကြသည်။

စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေလိုက်ကြပါသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ
မတွေ့ရပါချေ။

ကျိချူးသည် ကျားကြီးတို့လူစုနှင့် ရွာသူရွာသားများ အခြေ
အတင် ဖြစ်နေကြစဉ် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ထွက်ပြေး
သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ရှာမတွေ့ခြင်း ဖြစ်တော့
၏။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၀၃

ထူးဆန်းခြင်း

နေဝန်းနီမှာ ကောင်းကင်ပေါ် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်
လာပြီ ဖြစ်သည်။

ရွာကလေးသည် အနောက်ဘက် အတော်ဝေးဝေး၌ ကျန်
ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျိချူးသည် တောအုပ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။

ယွမ်ကျင်းတို့ သူ့အား စောင့်နေကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ
လား။

ယွမ်ကျင်းသည် မြွေကိုက်ခံထားရသဖြင့် သူက စိုးရိမ်နေ
သည်။

တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မျက်စိလျှင်သူပီပီ ညက

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့ ရောက်ခဲ့သည့် နေရာဆီသို့ ရောက်အောင် ပြန်ပြေးလာနိုင်ခဲ့သည်။

သူပြန်ရောက်လာချိန်ဝယ် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယွမ်ကျင်းတို့မှာ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျိချူး ရင်မောသွား၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့တွေက ဘယ်ရောက်သွားကြတာလိမ့်”

ဟု ညည်းညူမိ၏။

ထို့နောက်...

သူက ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း အကဲခတ် ရှာဖွေလိုက်လေ

သည်။

မကြာပါချေ။

ဝမ်းစန်းက သိသာထင်ရှားအောင် ပစ်ချခဲ့သည်။

သစ်ကိုင်းခြောက် အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ

သည်။

သူက ဝမ်းသာသွားပြီး...

“ဟာ လမ်းညွှန်အမှတ်အသားပါလား”

သူသည် ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်အား ပြေးကောက်လိုက်

သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၀၅

သူကောက်တွေ့ရသော သစ်ကိုင်းခြောက်မှာ ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဌာန် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူက သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ကျိချူး ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

“သူတို့တွေ ငါ့ကို မစောင့်နိုင်ကြလို့ ထွက်သွားကြပြီ၊ သည်အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ မရှာနဲ့တော့၊ သူတို့ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ထိုသစ်ကိုင်းခြောက် အမှတ်အသားကို ထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုမှာ အခြားသစ်ကိုင်းခြောက်များထက် အနည်းငယ် တိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဌာန်သည် အနားလေးဘက် ရှိနေ၏။

ထိုကြက်ခြေခတ်သဏ္ဌာန်မှာ သုံးနားညီနေသော်လည်း တစ်ခုသော အနားမှာ အခြားအနားများထက် တိုနေ၏။

ကျိချူးက ဆိုလိုရင်းကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွား၏။

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးသွားလေသည်။

အတန်ကြာ ပြေးလွှားသွားမိသောအခါ ချုံပုတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုချုံပုတ်ပေါ်ဝယ် အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျီချူးသည် သစ်ကိုင်းခြောက်များ စုစုစည်းစည်း ချည်နှောင်ထားပုံ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တို့၏ အတိုအရှည်၊ အတိုင်းအထွာကို ကြည့်ကာ ယွမ်ကျင်းတို့ ထွက်သွားရာ အရပ်ကို ကောင်းစွာ မှန်းဆနိုင်ခဲ့၏။

ထိုလမ်းညွှန်းများအတိုင်း ရှေ့ဆက်လာခဲ့ရာ အတန်ကြာသောအခါ ချယ်ရီပန်းများ ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသည့် ချယ်ရီတောတန်းတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

သူသည် အမှတ်အသားများကို ရှာဖွေလိုက်၏။

သို့သော်...

အမှတ်အသားများ မတွေ့ရတော့ပါ။

ချယ်ရီတောဝယ် လမ်းဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

“သူတို့ ချယ်ရီတောထဲ ဝင်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ကျီချူးက တွေးကာ ချယ်ရီတောထဲ လှမ်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အမုန်းခံဗေဒါ(ပ) ❖ ၂၀၇

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျီချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

ချာခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်သုံးခု လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိုက်”

ကျီချူး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိ၏။

ပါဖိုးနှင့် ကျားညီနောင်တို့ လိုက်လာနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပါချေ။

ယခုတော့ ပါဖိုးတို့သည် ခြေရာခံကာ သူ၏နောက်သို့ လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပါဖိုးတို့ ရောက်လာသဖြင့် ချယ်ရီပန်းတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

ကျီချူးက အခြားတစ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“မင်းပြေးလို့ မရတော့ပါဘူးကွာ”

ပါဖိုးနှင့် ကျားညီနောင်က ကြိုက်ပုံသဏ္ဌာန် ဝိုင်းရံထားလို့...

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြသည်။

ကျိချူး ဖိတ်လျှော့လိုက်၏။

ထွက်ပြေး၍ မရမှန်း ရိပ်မိလျှင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

ပါဖိုးတို့နှင့်အတူ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရပေတော့

မည်။

သူ့အတွက် နောက်ဆုံးရမည့် ဆုလာဘ်သည်ကား...

သေခြင်းတရား အကြောင်း တွေးမိလျှင် ကျိချူး၏မျက်နှာ

ခက်ထန်မာကျောလာသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ပါဖိုးနှင့် ကျားညီနောင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ

လေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
COM